Περιοδος 2η,
Νο 122
Σεπτέμβρης 2003
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΣΕΠΤΕΜΡΗ

Διεθνής μέρα δράσης εναντια στη κατοχή σε Ιράκ και Παλαιστίνη

Πορεία στην πρεσβεία των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Πλατεία Ελευθερίας ώρα 11 πμ

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι κατέθεσαν μαζί λουλούδια στους τάφους αθώων θυμάτων των πολέμων στην Κύπρο και στις δυό πλευρές σε κοινά μνημόσυνα που οργάνωσε η "Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο", στις 26 Ιούλη. Η φωτό απο το κοιμητήριο Αγ. Κωσταντίνου και Ελένης στη Λευκωσία (λεπτομέρειες σελ. 2)

Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο

Από τον περασμένο Απρίλη εκατοντάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, μετά από 29 χρόνια πέρασαν τα τείχη του διαχωρισμού. Η μαζικότητα που πήρε αυτή η επικοινωνία ξεπέρασε κάθε προσδοκία και ξάφνιασε τις πολιτικές ηγεσίες και στις δύο πλευρές. Ταυτόχρονα, ο εθνικισμός και η μισαλλοδοξία και στις δύο πλευρές δέχτηκαν ένα ηχηρό χαστούκι.

Οι Ελληνοκύπριοι αγνόησαν τις εκκλήσεις κυβέρνησης και κομμάτων να αποφεύγουν να επισκέπτονται το βορρά με το δικαιολογητικό ότι η επίδειξη διαβατηρίου αποτελεί αναγνώριση της ΤΔΒΚ. Από την πλευρά τους οι Τουρκοκύπριοι αγνόησαν τις εκκλήσεις του Ντεκτάς να «προστατέψουν και να διατηρήσουν» το κράτος τους και δεκάδες χιλιάδες έτρεξαν να βγάλουν διαβατήριο και ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Αυτή η αυθόρμητη μαζική πολιτική ανυπακοή των χιλιάδων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων ξεδίπλωσε μια δυναμική που φόβισε τις πολιτικές ηγεσίες σε βορρά και νότο που, δεν χάνουν την ευκαιρία και με κάθε τρόπο, προσπαθούν να παρεμποδίσουν αυτό το παράθυρο επικοινωνίας που άνοιξε μεταξύ των απλών ανθρώπων. Την ίδια στιγμή όμως χιλιάδες απλοί άνθρωποι και στις δύο πλευρές νοιώθουν ότι έφτασε η ώρα για ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού και ότι πρέπει να πούμε φτάνει πια στον εθνικισμό και στον πόλεμο.

Ανταποκρινόμενοι ακριβώς σ' αυτό το αίσθημα, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μέλη πολιτικών οργανώσεων/ομάδων όπως η *Εργατική Δημοκρατία*, η *Νεολαία του Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας* (YBH), η ομάδα *IndyMedia*, *Kalimerhaba*, μέλη του *Πολιτιστικού Κέντρου «BARAKA»*, το *Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου* (KSP) και αρκετοί ακτιβιστές, συγκροτήσαμε τη *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* με σκοπό να παλέψουμε μαζί ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Η περίοδος μας δίνει πολλές δυνατότητες για κάτι τέτοιο.

Με αυτό το σκεφτικό βάλαμε από την αρχή ένα πρόγραμμα δράσης που περιλάμβανε 1) μνημόσυνα στις 26 Ιούλη στο βορρά και στο νότο στη μνήμη των αδικοσκοτωμένων και των δυο πλευρών 2) δικοινοτικό κάμπινγκ στο Βορρά και 3) διοργάνωση αντιπολεμικής εκδήλωσης στις 27 του Σεπτέμβρη, ημέρα παγκόσμιας δράσης κατά της κατοχής του Ιράκ και της Παλαιστίνης.

Καλούμε όσους θέλουν να δώσουν την κόντρα με τον εθνικισμό και να συμβάλουν στην διατήρηση και ανάπτυξη του κλίματος φιλειρηνικής διάθεσης, συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που εκφράστηκε απο τους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών, να έλθουν να το κάνουμε μαζί.

Δικοινοτική Πρωτοβουλία: http://groups.yahoo.com/group/BiComm/

E-mail: *bicomm_init@yahoo.com*

Τηλ: Φαίδωνας 99625620 / Ντίνος 99698503
Μουράτ +90 5428528446 / Μουνούρ +90 533 862 2282

Δικοινοτικό κάμπινγκ Ειρήνης στο Λιμνίτη

Το σαββατοκύριακο 6-7 του Σεπτέμβρη, έγινε με μεγάλη επιτυχία η δικοινοτική κατασκήνωση στο χωριό Λιμνίτης στο βορρά που διοργάνωσε η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο*. Οι δυσκολίες που προσπάθησαν να παρεμβάλουν οι Αρχές και στις δύο πλευρές καθόλου δεν εμπόδισαν τους 100 περίπου ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους ακτιβιστές της Πρωτοβουλίας να περάσουν ένα διήμερο μέσα σε ένα κλίμα αλληλεγγύης και συναδέλφωσης.

Πρωί του Σαββάτου ξεκινήσαμε πολλά μέλη της Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας για το Λιμνίτη όπου θα στηνόταν τον Δικοινοτικό Κάμπινγκ Ειρήνης. Στο οδόφραγμα του Αγίου Δομετίου η ελληνοκυπριακή αστυνομία έδειξε της προθέσεις της στις πρώτες ακτιβίστριες που έφτασαν εκεί. Τους κράτησε για λίγο τα διαβατήρια και προσπάθησαν να τις αποτρέψουν να περάσουν, λέγοντας ότι η διανυκτέρευση στο Βορρά είναι παράνομη, ότι κινδυνεύουν κλπ. Η αποφασιστική στάση των μελών της Πρωτοβουλίας και η επιμονή τους να τους δοθούν πολιτικές απαντήσεις τούς έκανε να μετατρέψουν τις απειλές σε τάχα πρόθεση των «αρχών» να τις προειδοποιήσουν για τους κινδύνους που διατρέχουν με αυτή την ενέργειά τους.

Μέχρι το μεσημέρι είχαμε φθάσει τα περισσότερα μέλη της κατασκήνωσης. Αφού στήθηκαν οι πρώτες σκηνές, στήθηκαν πηγαδάκια γύρω από τα τραπέζια του εστιατορίου «Dillirga", που στήριζε την πρωτοβουλία, και άναψαν οι συζητήσεις, τα γέλια μέσα σε ένα κλίμα αλληλεγγύης και συντροφικότητας.

Δεν άργησε φυσικά να έρθει και η αντίδραση του καθεστώτος Ντεκτάς για αυτό το κοινό πολιτικό συναπάντημα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Η αστυνομία ήρθε επί τόπου και μας προειδοποίησε ότι η διανυκτέρευση ελληνοκυπρίων απαγορεύεται εκτός αν μείνουμε σε ξενοδοχεία. Αν μέχρι τις 10.30 μ.μ δεν αναχωρούσαμε είτε θα μας συλλάμβαναν ή δεν θα μας επέτρεπαν ξανά να περάσουμε στο Βορρά.

Συγκεντρωθήκαμε και μετά απο συζήτηση αποφασίσαμε ότι στις 10.30 μ.μ που ήταν η προθεσμία, οι τουρκοκύπριοι σύντροφοι θα παραμείνουν στην κατασκήνωση και εμείς να αποχωρήσουμε επιστρέφοντας την άλλη μέρα το πρωί για να συνεχίσουμε το πρόγραμμα του κάμπινγκ. Το σημαντικό για την Δικοινοτική Πρωτοβουλία δεν ήταν να προκαλέσουμε τις αρχές αλλά να μπορέσουμε να συνεχίσουμε να κτίζουμε και να διευρύνουμε την πρωτοβουλία και να μπορούμε να οργανώνουμε κοινές δραστηριότητες.

Οι τουρκοκύπριοι σύντροφοι επικοινώνησαν αμέσως με εφημερίδες και τηλεοπτικά κανάλια που απηχούν τις απόψεις της αντιπολίτευσης και κατάγγειλαν το γεγονός.

Το απόγευμα του Σαββάτου ο Ενβέρ Μπιλντίρ, μέλος του Περιβαλλοντικού Ομίλου Λεύκας μάς παρουσίασε το μέγεθος της οικολογικής καταστροφής στην περιοχή, από την εξόρυξη χαλκού από τη δεκαετία του 1930 από την αμερικάνικη εταιρία CMC. Επίσης αναφέρθηκε στο ρόλο του ιμπεριαλισμού στο νησί. Η παρουσίαση περιλάμβανε σχετικές φωτογραφίες και ένα δεκαπεντάλεπτο φιλμάκι που γύρισαν Τ/κ ακτιβιστές του Πολιτιστικού Κέντρου «Μπάρακα».

Μετά το βραδινό φαγητό οι ήχοι της κιθάρας και του βιολιού έφεραν ένα αλλιώτικο σμίξιμο μεταξύ μας, μέσα σε μια ατμόσφαιρα ευφορίας και γλεντιού. Το τραγούδι και ο χορός έκλεισε στις 10.30 ακριβώς όταν εμφανίστηκαν οι ένστολοι αστυνομικοί.

Την Κυριακή συνεχίσαμε στο ίδιο κλίμα. Πηγαδάκια, συζητήσεις, αστεία, γέλια. Στις 11.00 είχαμε το ραντεβού για την συζήτηση για το πώς σαν Δικοινοτική Πρωτοβουλία συνδεόμαστε με το αντιπολεμικό κίνημα και με την παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης, στις 27 του Σεπτέμβρη.

Ο Κυριάκος Κοιλιάρης, μέλος της Εργατικής Δημοκρατίας, σε σύντομη ομιλία του τοποθέτησε την 27 του Σεπτέμβρη μέσα στο παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό με τον «πόλεμο» και την κατοχή στο Ιράκ σε εξέλιξη και την πολιτική κρίση της κυβέρνησης Μπους και Μπλερ. Καταλήγοντας έβαλε την πρόταση η παρέμβασή μας σαν Πρωτοβουλία να έχει το χαρακτήρα μιας δικοινοτικής διαδήλωσης στην αμερικάνικη πρεσβεία και στην πρεσβεία του Ισραήλ.

Ακολούθησε ζωντανή συζήτηση με παρεμβάσεις από αρκετούς ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους όπου εκφράστηκε η άποψη ότι χρειάζεται να βρούμε τρόπους να συνδεθούμε με μεγαλύτερα κομμάτια τόσο στον βορρά όσο και στον νότο.

Τελειώνοντας το διήμερο όλοι μαζί τονίσαμε την αποφασιστικότητα μας να κτίσουμε μια μεγάλη διαδήλωση στις 27 και να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την φωνή και τη δράση της Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας.

Μυριάνθη Λοΐζου

Κοινά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα των δυό πλευρών

Έντονα συναισθήματα και συγκίνηση προκάλεσαν τα κοινά μνημόσυνα που έγιναν το Σάββατο 26 Ιούλη στο χωριό Μάραθα (Μουράταγα) στο Βορρά και στο Κοιμητήριο Αγ. Κων/νου και Ελένης με σύνθημα «Όχι άλλο αίμα στο βωμό του εθνικισμού». Τις δυο εκδηλώσεις οργάνωσε η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* για να αποτίσει φόρο τιμής στους αδικοσκοτωμένους και των δυο πλευρών, τ/κ και ε/κ.

Βέβαια οι δικοινοτικές εκδηλώσεις προκάλεσαν επίσης και το μένος των Γκρίζων Λύκων, του UHH (Λαϊκό Εθνικό Κίνημα) και άλλων εθνικιστικών οργανώσεων και 'Συνδέσμων Αγωνιστών' που απείλησαν ανοικτά πως θα παρεμπόδιζαν την εκδήλωση της Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας. Η εθνικιστική εφημερίδα ΒΟΛΚΑΝ με πρωτοσέλιδο εξαπέλυσε επίθεση ενάντια στην εκδήλωση της Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας.

Τελικά την εκδήλωση παρεμπόδισε η τουρκοκυπριακή αστυνομία που έστησε μπλόκο έξω από το χωριό Μάραθα απαγορεύοντας τη διέλευση του λεωφορείου με τους 40 Ε/κ και Τ/κ με τη δικαιολογία ότι θα έπρεπε η Δικοινοτική Πρωτοβουλία να εξασφάλιζε προηγούμενα σχετική άδεια.

Σε ένδειξη διαμαρτυρίας η εκδήλωση έγινε στο σημείο όπου βρίσκονταν το μπλόκο των αστυνομικών. Εκεί στην παρουσία των τουρκοκυπριακών ΜΜΕ και των τουρκοκυπρίων δημοσιογράφων διαβάστηκε στα ελληνικά και τουρκικά η κοινή διακήρυξη της Πρωτοβουλίας και έγινε καταγγελία των εθνικιστών και της παρεμπόδισης της δικοινοτικής εκδήλωσης σαν μέρος της ίδιας εθνικιστικής πολιτικής που δημιούργησε τους μαζικούς τάφους και στις δυο πλευρές. Οι τουρκοκύπριοι συναγωνιστές ανέλαβαν να καταθέσουν τα λουλούδια αργότερα — όπως κι έκαμαν.

Στη συνέχεια τα μέλη της Δικοινοτική Πρωτοβουλίας επέστρεψαν στη Λευκωσία κι από εκεί στο Κοιμητήριο Αγ. Κων/νου και Ελένης στην Αγλαντζιά. Εκεί, τουρκοκύπριοι και ελληνοκύριοι κατέθεσαν λουλούδια στους τάφους αδικοσκοτωμένων ελληνοκυπρίων με επίκεντρο τον τάφο της 15χρονης τότε Βασιλείας Γεωργίου που σκοτώθηκε τον Ιούλιο του 1974. Συγκινητική ήτανε η στιγμή όταν ο Μουράτ Καντατλί προσφέροντας λουλούδια στους γονείς της Βασιλείας αγκάλιασε τη μητέρα της.

Ενώ στο βορρά η εκδήλωση παρεμποδίστηκε απο τις τουρκοκυπριακές αρχές, στο νότο δυστυχώς η ανταπόκριση από τις διάφορες οργανώσεις επαναπροσέγγισης και τις δικοινοτικές ομάδες ήταν πολύ μικρη. Όπως έγραψε ο Σενέρ Λεβέντ στην εφημερίδα Άφρικα «*Ήταν η σημαντικότερη όλων των δικοινοτικών εκδηλώσεων που έγιναν ποτέ στη χώρα μας η κοινή τελετή μνήμης.*» Ήταν μια εκδήλωση όπου έκφρασε τα αισθήματα χιλιάδων. Ολόκληρος ο τουρκοκυρπιακός τύπος κάλυψε την εκδήλωση με πρωτοσέλιδα. Ο ελληνοκυπριακός τύπος είχε αναφορές στην εκδήλωση και το

Η Πρωτοβουλία κατάθεσε τα λουλούδια στο σημείο που εμποδίστηκε απο την τουρκοκυπριακή αστυνομία, λίγο πρίν τη Μάραθα

ΡΙΚ την πρόβαλε στο κύριο δελτίο ειδήσεων του. Ήταν μια σημαντική εκδήλωση που στερεί ακόμα ένα όπλο από τους εθνικιστές και των δύο πλευρών που χρησιμοποιούν τα αθώα θύματα των πολέμων, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους, για να χύνουν το δηλητήριο του μίσους. Εκδηλώσεις σαν αυτές μετατρέπουν τον ανθρώπινο πόνο των αδικοσκοτωμένων και στις δύο πλευρές σε όπλο συναδέλφωσης, συνεργασίας και ειρήνης.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να κτίσουμε μια αντιπολεμική αντικαπιταλιστική αριστερά

Οχτώ μήνες μετά τις εκλογές και η Κυβέρνηση που υπόσχονταν την αλλαγή ψάχνει τρόπους να βελτιώσει την εικόνα της στα ματια των εργαζομένων. Πολλοί απο αυτούς που την ψήφισαν τον περασμένο Φλεβάρη δίνοντας της μια συντριπτική νίκη απο τον πρώτο γύρο νοίωθουν σήμερα απογοητευμένοι. Οι προσδοκίες για μια διακυβέρνηση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των απλών ανθώπων έχουν διαψευστεί σε μεγάλο βαθμό.

Η κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν δικαιολογούν αυτή την εικόνα λέγοντας ότι τα ΜΜΕ δεν προβάλλουν αρκετά το κυβερνητικό έργο. Το πρόβλημα όμως δεν είναι η προβολή των έργων της κυβέρνησης αλλά τα ίδια τα έργα της. Ποιά είναι αυτά τα έργα που θα ήθελε να προβάλει περισσότερο η κυβέρνηση;

Τα έργα

Την απόφαση της να στηρίξει τον πόλεμο των Μπούς και Μπλέρ έναντια στο Ιράκ παραχωρώντας τους κάθε διευκόλυνση που ζήτησαν; Την προσπάθεια της να εμποδίσει το μεγάλο συναπάντημα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, όπως αυτό εκφράστηκε μετά τις 23 Απρίλη, με δηλώσεις ότι η επίδειξη διαβατηρίου αποτελεί αναγνώριση της ΤΔΒΚ και ότι η διανυκτέρευση εκεί είναι παράνομη; Τις ρατσιστικές επιχειρήσεις σκούπα εναντίον των ξένων που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα απο τις αντίστοιχες του Κληρίδη; Τα περίφημα μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων που η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση τα χαρακτήρησε ανεπαρκή και κατάγγειλε την προσπάθεια της να τους εντάξει κάτω απο την ομπρέλλα της Κυπριακής Δημοκρατίας; Τις αυξήσεις στις συντάξεις που υπόσχονταν προεκλογικά και που μετατράπηκαν σε πάγωμα μέχρι το 2005; Την υπόσχεση ότι δεν θα επιβάλει άλλες φορολογίες μέχρι το τέλος του χρόνου ενώ τώρα κατάθεσε νέο φορολογικό νομοσχέδιο, τάχα εναρμονιστικο με την Ε.Ε.; Οι φορολογίες με οποια δικαιολογία και αν επιβάλλονται είναι φορολογίες.

Με εξαίρεση κάποιες θέσεις στο Πανεπιστήμιο, τις τιμές σε αντιστασιακούς του πραξικοπήματος και κάμποσες υποσχέσεις για μελλοντικά έργα η κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα ουσιαστικό για να δικαιώσει την αλλαγή που υπόσχονταν. Αντίθετα έκανε ότι μπορούσε για να διαψεύσει τις ελπίδες και τις προσδοκίες χιλιάδων εργαζομένων και νέων που την ψήφισαν.

Το ΑΚΕΛ που είναι η βασική δύναμη στήριξης της κυβέρνησης στο Υπουργικό Συμβούλιο και στη Βουλή έχει απογοητεύσει πολλούς απο τους υποστηριχτές του. Ολοι εκείνοι, οι εργαζόμενοι και νεολαίοι που κράτησαν το βάρος της κόντρας με το Συναγερμό και το Κληρίδη τα προηγούμενα χρόνια και περίμεναν τη νίκη της αριστεράς για να δωθεί ένα τέλος στη νεοφιλεύθερη πολιτική και τις επιθέσεις του κεφαλαίου ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις σήμερα νοιώθουν προδομένοι. Ο Λιλλήκας, ένας «δικός» τους Υπουργός μιλά ήδη για αλλαγή του ωραρίου στην Δημόσια Υπηρεσία, για αυξηση του ορίου αφυπηρέτησης και άλλα. Συνεχίζουν ακόμη την ιδια τακτική του ΒΟΤ για τα αεροδρόμια και άλλα έργα ενώ εικόνα που υπήρχει στα νοσοκομεία αλλα και πολλά σχολεία είναι ίδια και χειρότερη απο πρίν.

Τα κοινά μνημόσυνα που οργάνωσε η "Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον εθνκισμό και τον πόλεμο", και το δικοινοτικό κάμπινγκ στο Λιμνίτη, χαιρετίστηκαν απο την τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση. Στίς φωτό πάνω το εξώφυλλο της Αφρίκα και το δισέλιδο που αφιέρωσε η Κιπρίς στο κάμπινγκ στο Λιμνίτη και κάτω απο εκδήλωση συζήτηση στο κάμπινγ. Μια αριστερά που να πρωταγωνιστεί σε τέτοιες πρωτοβουλίες είναι που χρειάζεται να κτίσουμε.

Κυπριακό

Η ίδια εικόνα της απογοήτευσης και στο Κυπριακό. Ο Τάσσος φρόντισε με δηλώσεις του να θυμήσει το απορριπτικό του παρελθόν και να παγώσει όσους περίμεναν πρωτοβουλίες για νέες διαπραγματεύσεις. Η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση δηλώνει απογοητευμένη απο αυτόν ενω πολλοί διερωτούνται αν πράγματι ο Τάσσος θέλει να ηττηθεί ο Ντεκτάς στις εκλογές του ερχόμενου Δεκέμβρη και να σχηματίσουν κυβέρνηση τα κόμματα της αντιπολίτευσης που δηλώνουν έτοιμα να δεχτούν το σχέδιο Ανάν.

Το ΑΚΕΛ βρέθηκε πολλές φορές στην ανάγκη να «ερμηνεύσει» δηλώσεις του Τάσσου και να προσπαθεί να τον δικαιολογήσει ενώ εδω και έξη μήνες δεν κατάφερε ακόμη να ξεπεράσει το πρόβλημα με την επίδειξη διαβατηρίου για να πάει στην άλλη πλευρά. Σήμερα μετά απο το μαζικό κύμα των επισκέψεων και των επαφών των απλών ανθρώπων, ανάμεσα τους και πολλές χιλιάδες υποστηριχτές του ΑΚΕΛ, δηλώνει ότι το ξανασκέφτεται.

Ο ΔΗΣΥ που έτρεξε να το προλάβει με την απόφαση για επίδειξη διαβατηρίων και την αποστολή επίσημης αντιπροσωπίας στον βορρά δεν πείθει κανένα αφού δυό μέρες πρίν απο αυτή την απόφαση κατέθεσε πρόταση στη Βουλή για να χαρακτηριστεί σαν ποινικό αδίκημα και να τιμωρείται με φυλάκιση οποιαδήποτε «συνεργασία με τις κατοχικές αρχές». Στο ίδιο μοτίβο κινείται όλο το φάσμα της αντιπολίτευσης που κάνει στην κυβέρνηση με πολύ χοντροκομμένο παράδειγμα την μείωση των φόρων στα αυτοκίνητα που υπερθεμάτισε προβάλλοντας σαν δική του πρόταση την πρόταση της κυβέρνησης.

Αγανάκτηση

Ειναι φανερό ότι τόσο η κυβέρνηση όσο και η αντιπολίτευση έχουν χάσει την αξιοπιστία τους σε σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας και ιδιαίτερα της νεολαίας. Υπάρχει ενα σημαντικό κομμάτι μέσα στη κοινωνία και ιδιαίτερα τη νεολαία που έχει σιχαθεί τα μισόλογα και τις υποκρισίες, που δεν μπορεί να ακούει τους πολιτικάντηδες της κυβέρνησης και τις αντιπολίτευσης να μιλούν για ειρήνη και δημοκρατία και την ίδια στιγμή να στηρίζουν τους βρώμικους πόλεμους του Μπούς, του Μπλέρ και του Σαρόν. Που έχει κουραστεί να τους ακούει να μιλούν για ειρηνική, δίκαιη και βιώσιμη λύση του κυπριακού, και την ίδια στιγμή να τους βλέπει να επιμένουν να επιβάλουν με εκβιασμούς και πιέσεις τις λύσεις που εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα. Ενας κόσμος που ξεχυλίζει απο οργή και αγανάκτηση.

Αυτός ο κόσμος ψάχνει για μια εναλλακτική προοπτική, που να βάζει πάνω απο τα «εθνικά συμφέροντα» και τις διπλωματικές επιτυχίες, τα συμφέροντα των απλών ανθώπων και των δυό πλευρών, την ειρήνη και τη δημοκρατία στο νησί και σε όλη τη περιοχή. Ψάχνει για μια αριστερά που να λέει τα πράγματα με το όνομα τους, που να δείχνει ότι ο Ντεκτάς και η Αγκυρά είναι μόνο το μισό μέρος του προβλήματος, το άλλο μισό είναι ο Παπαδόπουλος, ο Κληρίδης, ο Σημίτης.

Στη Κύπρο δεν υπάρχει ένας επιτιθέμενος και ένας αμυνόμενος, ένας θύτης και ένα θύμα. Υπάρχουν δυό επιτιθέμενοι, δυό θύτες και δυό θύματα. Αν ο τούρκικος στρατός και οι τούρκοι εθνικιστές σκότωσαν, βιασαν, λεηλάτησαν, ξεσπίτωσαν αθώους ελληνοκύπριους το '74, τα ίδια έκανε και η εθνοφρουρά και ο ελληνικός στρατός και οι έλληνες εθνικιστές όλα τα χρόνια πρίν το '74 αλλα και το '74. Ολόκληρη η Κύπρος είναι ενα απέραντο νεκροταφείο αθώων θυμάτων και απο τις δυό πλευρές, είναι ένας ατέλειωτος προσφυγικός καταυλισμός, είναι σημαδεμένος παντού απο φωτογραφίες αγνοουμένων, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων.

Αυτοί που σήμερα μιλούν για ειρήνη, είναι οι ίδιοι που δημιούργησαν το κυπριακό πρόβλημα - οι άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο που οδήγησαν στη σύγκουση για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους στο νησί και οι Μεγάλες Δυνάμεις και κυρίως οι Αγγλοαμερικάνοι που ήθελαν να εξασφαλίσουν τον έλεγχο τους στη Κύπρο, σε ένα στρατηγικό σημείο στην Ανατολική Μεσόγειο.

Καμια ειρήνη δεν μπορούν να εξασφαλίσουν αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα. Οι δικές τους προτεραιότητες είναι τα συμφέροντα τους και μόνο αυτά.

Διεθνισμός

Χρειάζεται μια αριστερά που να αναγνωρίζει ότι οι εξελίξεις μετά τις 23 Απρίλη είναι ιστορικές. Η πρωτοφανής μαζικότητα που πήρε η επικοινωνία ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, η θερμή υποδοχή που βρήκαν οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών που πέρασαν τα οδοφράγματα, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που ξεχυλίζουν σε κάθε επαφή είναι μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Ο εθνικισμός και η μισσαλοδοξία έχουν δεχτεί ένα δυνατό χαστούκι και στις δυό πλευρές. Ειναι ίσως η πιό σημαντική εξέλιξη τα τελευταία 50 χρόνια στο κυπριακό. Αυτα τα αισθήματα έχουμε να τα ζήσουμε στη Κύπρο απο τις μεγάλες απεργίες του 1948. Απο τότε και ιδιαίτερα απο το 1958 και μετά μπορεί να ζούσαν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αλλά σφάζονταν και το κυρίαρχο στοιχείο στις σχέσεις τους ήταν η καχυποψία και ο φόβος.

Χρειάζεται μια αριστερά που να μπεί μπροστά και να κτίσει ένα μαζικό κίνημα επαναπροσέγγισης και στις δυό πλευρές. Να παρει πρωτοβουλίες που να σπρώξουν τον κόσμο ακόμα πιο μπροστά.

Η «Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο» που συγκροτήθηκε τον περασμένο Ιούλη με πρωτοβουλία της Εργατικής Δημοκρατίας απο ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές οργανώσεις και ακτιβιστές είναι ένα θετικό βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση. Οι πρωτοβουλίες που πήρε με τα κοινά μνημόσυνα για τους αδικοσκοτωμένους των δυό πλευρών, το δικοινοτικό κάμπιγκ ειρήνης, και η αντιπολεμική διαδήλωση που οργανώνει στις 27 είναι σίγουρο ότι έχουν προσφέρει πολλά στην ανάπτυξη της εμπιστοσύνης της αλληλεγγύης και της συνεργασίας των απλών ανθρώπων των δυό πλευρών. Μπορεί όμως να κάνει πολλά ακόμα και θα πρέπει να τα κάνει τώρα.

Γι αυτό και κάθε αγωνιστής της αριστεράς θα πρέπει να στηρίξει και να ενισχύσει αυτή τη Πρωτοβουλία. Η Εργατική Δημοκρατία είναι δεσμευμένη να δώσει όλες τις τες δυνάμεις σε αυτή την προσπάθεια.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Η Δυτική Αφρική στο στόχαστρο του Μπους

Η περιοδεία που έκανε τελευταία ο πρόεδρος Μπους στην Αφρική ήταν η δεύτερη που πραγματοποίησε Αμερικανός πρόεδρος. Η πρώτη φορά ήτανε το 1909 με την περιοδεία του Ρούσβελτ στην Αφρική. Από τον Κόλπο της Γουϊνέας (Νιγηρία, Καμερούν, Τσαντ, Γουϊνέα, Γκάνα, Τόγκο, Σιέρα Λεόνε κ.τ.λ.) οι ΗΠΑ προμηθεύονται ετησίως το 14% του πετρελαίου. Το ποσοστό αυτό αναμένεται, με τις κατάλληλες εξορύξεις, να αυξηθεί στο 25% μέχρι το 2015. Όπως γράφει ο Κ. Γουλιάμος στον «Κόσμο του Επενδυτή» 30/8/03: «Ο επονομαζόμενος 'Περσικός Κόλπος της Αφρικής' αποτελεί, το τελευταίο διάστημα, χώρο ζωτικής σημασίας για τα αμερικανικά συμφέροντα. Γι' αυτό επισπεύδονται οι διαδικασίες διανομής του αγωγού Τσαντ-Καμερούν

Είναι ομολογουμένως εξαιρετικά δύσκολο να αποφύγει κανείς τη διασύνδεση της βίας και της νοθείας — της λιβεριανής φέρ' ειπείν, κρίσης — με τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες της 'μαύρης ηπείρου'.». Για τον χασάπη της Βαγδάτης, εκτός από τη Συρία, Ιράν, Β. Κορέα, μια σειρά χώρες της Αφρικής μπορεί ξαφνικά να ακούσουμε ότι ανήκουν στο λεγόμενο «άξονα του κακού»!

Το κόστος του πολέμου

Ο πόλεμος δεν επηρεάζει μόνο όσους είναι άμεσα αναμειγμένοι στην πρώτη γραμμή και στα μετόπισθεν των μαχών. Τεράστιοι πόροι αφιερώνονται από τις κυβερνήσεις για εξοπλιστικά προγράμματα όσο και τους ίδιους τους πολέμους αφαιμάσσοντας τις κοινωνίες τους από απαραίτητα κοινωνικά προγράμματα, υγείας, παιδείας και κοινωνικών παροχών.

Αυτά γίνονται για να εξυπηρετούν τις άρχουσες τάξεις των κρατών εξασφαλίζοντας τους το πάνω χέρι στον ανταγωνισμό τους για τον έλεγχο για παράδειγμα του πετρελαίου και αγορών τόσο σε παγκόσμιο όσο και σε τοπικό επίπεδο.

Ο παγκόσμιος γίγαντας σ' αυτό τον ανταγωνισμό είναι οι αμερικανικές κυβερνήσεις και η αμερικανική άρχουσα τάξη. Αστρονομικά ποσά ξοδεύονται για να εξασφαλίσουν την υπεροχή της αμερικανικής άρχουσας τάξης στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Μια πτυχή των επιπτώσεων του πολέμου στους απλούς αμερικανούς, την αιμορραγία όχι μόνο σε ανθρώπους αλλά και την οικονομική εξετάζει η ιστοσελίδα **www.costofwar.com.**

Για παράδειγμα μέχρι τη στιγμή (14/9/03) ο πόλεμος και η κατοχή του Ιράκ υπολογίζεται ότι έχουν στοιχίσει περίπου 74 δις δολάρια. Αυτό το ποσό για τις ΗΠΑ ισοδυναμεί με:

ένα χρόνο προσχολική εκπαίδευση για 7,5 εκατομμύρια παιδιά,

ένα χρόνο δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για 22,6 εκατομμύρια παιδιά

756.000 σπίτια για χαμηλά αμειβόμενους.

Η ιστοσελίδα δημιουργήθηκε απο δυό εθελοντές ακτιβιστές και δείχνει με απλό τρόπο τι χάνει η αμερικανική κοινωνία κάθε στιγμή από τον πόλεμο στο Ιράκ και την κατοχή της χώρας. Αξίζει να την επισκεφτείτε.

"Ισότητα, ευμάρεια και ευρωπαϊκό κεκτημένο"

Παρόλο ότι οι νόμοι για ισομισθία και ίση μεταχείριση μεταξύ των δύο φύλων έχουν θεσπιστεί και ενώ υποτίθεται ότι η Κύπρος εναρμονίστηκε με το ευρωπαϊκό κεκτημένο στο θέμα ισομισθίας, όμως η θέση των γυναικών στην παραγωγή πολύ λίγο έχει αλλάξει. Ιδιαίτερα στους χώρους δουλειάς που δεν είναι οργανωμένοι και οι εργοδότες συνεχίζουν με ασύδοτο τρόπο τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών.

Σύμφωνα με την έρευνα που διεξήγαγε η Cypronetwork με θέμα «Μητρότητα και Εργασία» εργοδότες απολύουν υπαλλήλους τους οι οποίες είναι έγκυες. Το ζήτημα της αυθαίρετης απόλυσης εγκύων που ήταν από τα πιο σοβαρά θέματα που έφερε στην επιφάνεια η έρευνα, ενόχλησε την ΟΕΒ. Την ευθύνη βέβαια την έχει το κράτος και οι συντεχνίες αφού η άγνοια αφήνει εκτεθειμένες πολλές εργαζόμενες. Το 44% των γυναικών δήλωσαν ότι έχουν περιορισμένη γνώση της νομοθεσίας για τη μητρότητα ενώ το 14% δεν έχει καθόλου γνώση για την προστασία που παρέχει ο νόμος στις μητέρες.

Όσον αφορά το μισθολογικό χάσμα μεταξύ ανδρών και γυναικών σύμφωνα με την Έκθεση Εργατικές Στατιστικές (2001) οι άνδρες αμείβονται κατά 34,9% περισσότερα από τις γυναίκες όπως και τον προηγούμενο χρόνο.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της Έκθεσης είναι η κατανομή των μισθών και ημερομισθίων. Χρόνια τώρα ακούμε από διάφορους απολογητές του συστήματος ότι για όλα τα κοινωνικά προβλήματα ευθύνεται η ευμάρεια ενώ οι εργοδότες επικαλούμενοι υποτίθεται το ψηλό εργατικό κόστος απαιτούν έμμεσα ή άμεσα να μειωθούν οι μισθοί. Ένα ελάχιστο ποσοστό, το 3,5% του συνόλου των μισθωτών, έχει απολαβές πάνω από £2000 το μήνα ενώ η μεγάλη πλειονότητα των εργαζομένων έχει απολαβές που κυμαίνονται από £400-900 το μήνα. Ένας μισθός που κάθε άλλο μπορεί να θεωρηθεί ψηλός με δεδομένο το αυξημένο κόστος ζωής τα τελευταία χρόνια και τις ανάγκες που έχει να καλύψει σήμερα μια εργατική οικογένεια.

Τελικά η θέσπιση νόμων και κανονισμών δεν είναι αρκετό από μόνα τους να προστατεύσουν το βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις των εργαζομένων, ανδρών και γυναικών.

Αρχιεπισκοπή: Το μεγάλο φαγοπότι

Ο Μητροπολίτης Πάφου έχει αναλάβει τη διερεύνηση της οικονομικής κατάστασης οργανισμών και εταιρειών οι οποίες υπάγονται στην Αρχιεπισκοπή αφού φαίνεται ότι ένας διευρυμένος κύκλος από συγγενείς και επιχειρηματίες γύρω από τον Χρυσόστομο περνούσαν ζωή και κότα.

Στα έξοδα του Ιδρύματος Αρχιεπισκόπου Μακαρίου που αφορούν το έτος 2001 περιλαμβάνεται και επίπλωση αξίας £123.000. Η επίπλωση του ιδρύματος ανετέθη σε συγκεκριμένο πρόσωπο χωρίς να προκηρυχθούν προσφορές και μάλιστα εν αγνοία του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος. Τα τιμολόγια παρουσιάζονταν στον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, ο οποίος υπέγραφε και ακολούθως τα χρήματα εισπράττονταν από το λογιστήριο. Βέβαια αυτό είναι το λιγότερο.

Ένας κατάλογος από γνωστούς επιχειρηματίες και συγγενείς του Χρυσόστομου οφείλουν στην Αρχιεπισκοπή £33 εκατομμύρια εκτός από τους τόκους. Μερικοί από αυτούς που περιλαμβάνονται στον κατάλογο οφείλουν στην Αρχιεπισκοπή από £600.000 μέχρι και £3εκ. Ένας επώνυμος επιχειρηματίας σύμφωνα με τον «Πολίτη» μετά από αυτή τη δημοσιότητα έτρεξε να ξοφλήσει χρέος £500.000 προς την Αρχιεπισκοπή για να προλάβει το 'σκάνδαλο'.

Είναι καιρός να διευθετηθεί οριστικά το ζήτημα της φορολογίας της εκκλησιαστικής περιουσίας ειδικά τώρα με την κυβέρνηση της αλλαγής. Άλλωστε θα είναι ένας πρακτικός τρόπος που θα συμβάλει στην αποκατάσταση των 'θεσμών και αξιών' που όπως δήλωσε ο Χριστόφιας περνούν κρίση.

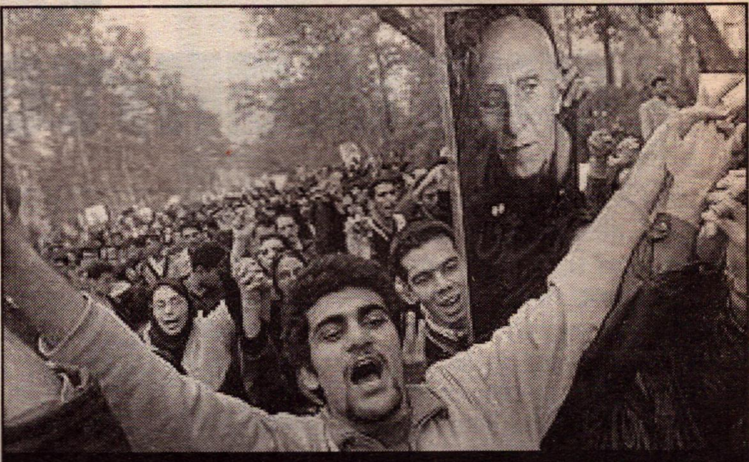

Απο αντικαθεστωτική διαδήλωση που έγινε πρίν λίγο καιρό στη Τεχεράνη

Εκκληση απο ιρανό αντικαθεστωτικό που ζεί στη Κύπρο

Σύμφωνα με το τρίτο άρθρο του χάρτη ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΟΗΕ ο καθένας έχει δικαίωμα στην ασφάλεια και την ελευθερία κινήσεων στη προσωπική του ζωή. Όμως το ισλαμικό καθεστώς του Ιράν έχει εκτελέσει πάρα πολλούς ανθρώπους για τα πιστεύω τους. Τα εγκλήματα που διαπράττει το καθεστώτος ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα είναι αμέτρητα. Η ευθύνη για όλα αυτα τα εγκλήματα βαραίνει το κυβερνών κόμμα στο Ιράν.

Πολλοί δολοφονήθηκαν μέσα στο ίδιο τους σπίτι. Ανάμεσα τους αξιόλογοι άνθρωποι όπως οι Μοχάμετ Μοχταρί, Νταρουός Φορουχάρ, Παρβανέχ Εσκαντάρι και ο γιατρός Σαμμύ.

Υπάρχουν χιλιάδες που έχουν εκτελεστεί και αμέτρητοι άνθρωποι που εκτίουν μακρόχρονη ποινή φυλάκισης, χωρίς να περάσουν απο δίκαιη δίκη. Το καθεστώς έχει απαγορεύσει την κυκλοφορία περισσοτέρων από σαράντα εφημερίδων και περιοδικών και μετά από στημένες δίκες καταδίκασαν τους εκδότες σε μακρόχρονη φυλάκιση.

Η αστυνομία του καθεστώτος επιτέθηκε στις φοιτητικές εστίες, κτυπώντας τους φοιτητές, πολλές φορές μέχρι θανάτου. Συνέλαβαν εκαντοντάδες τους οποίους οδήγησαν στη φυλακή. Ακόμη και καθηγητές των πανεπιστημίων έχουν συλληφθεί. Πολλοί από αυτούς καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν με πετροβολισμό σε δημόσιες πλατείες για κοινό παραδειγματισμό. Και όλα αυτα γιατί τόλμησαν να αμφισβητήσουν τον ισλαμικό νόμο.

Πολλές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν καταδικάσει τις βάρβαρες ενέργειες του καθεστώτος και έχουν δημοσιεύσει εικόνες από τις βαρβαρότητες του καθεστώτος του Ιράν. Εντούτοις το καθεστώς επιλέγει να αγνοεί τόσο την κατακραυγή των οργανώσεων αυτών, όσο και των ανθρώπων της ίδιας της χώρας.

Έτσι πολλοί Ιρανοί εγκαταλείπουν τη χώρα που τους γέννησε για να αναζητήσουν καταφύγιο σε άλλες χώρες. Δυστυχώς όμως πολλοί από αυτούς καταλήγουν πίσω στο Ιράν όπου βρίσκονται αντιμέτωποι με την βαρβαρότητα του καθεστώτος. Και αυτό γίνεται γιατί πολλές χώρες απελαυνουν Ιρανούς με το δικαιολογητικό ότι δεν είναι πιστευτά τα στοιχεία που παραθέτουν για το κατά πόσο μπορούν να θεωρηθούν πολιτικοί πρόσφυγες.

Πιστεύουμε ότι έχουμε το δικαίωμα να τυγχάνουμε της συμπαράστασης όλων των χωρών, και να μας παρχωρείτε πολιτικό άσυλο όσο καιρό είναι στην εξουσία αυτό το βάρβαρο καθεστώς.

Μουράτι,

Αντιπρόσωπος της Οργάνωσης

Jehbe Melli στην Κύπρο

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Ο Λούλα αντιμέτωπος με την εργατική αντίσταση

Τον περασμένο μήνα δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας, τη Μπραζίλια. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη σύγκρουση, μέχρι τώρα, ανάμεσα στους εργάτες και τον πρόεδρο Λούλα.

Ο Λούλα, πρώην συνδικαλιστής ηγέτης, εκλέχτηκε στην προεδρία της χώρας τον Γενάρη, βασισμένος στην υποστήριξη των εργατών και των φτωχών. Για τον ηγέτη του Κόμματος των Εργαζομένων ήταν μια ιστορική νίκη. Ο Λούλα συμμετείχε στην ίδρυση του Κόμματος, στη διάρκεια των μεγάλων εργατικών απεργιών ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία στη δεκαετία του '70.

Ομως, από τη στιγμή που ανέβηκε στην εξουσία, ο Λούλα ακολουθεί νεοφιλελεύθερη οικονομική και κοινωνική πολιτική παρόμοια με αυτή του δεξιού προκατόχου του, του Φερνάντο Ενρίκε Καρντόσο. Στη διαδήλωση του περασμένου μήνα οι εργαζόμενοι κρατούσαν πλακάτ με μια φωτογραφία του Λούλα με τον Καρντόσο και το σύνθημα «Κάτω ο νεοφιλελευθερισμός».

Μια διαδηλώτρια, εργαζόμενη στο δημόσιο, η Αλεξάντρα Μαρία Ρόσι, είπε στους δημοσιογράφους: «Ψήφισα το Λούλα έχοντας την αυταπάτη ότι η χώρα θα άλλαζε και ότι οι εργάτες θα αντιμετώπιζονταν με σεβασμό. Ομως, με εξαπάτησαν». Παρ' όλα αυτά, δίπλα στο αίσθημα της προδοσίας, οι ελπίδες που γέννησε η νίκη του Λούλα ανάμεσα στους εργαζόμενους της Βραζιλίας άρχισαν ήδη να μεταφράζονται σε αγώνες ενάντια στην κατεύθυνση που έχει πάρει η κυβέρνησή του.

Εκτός από τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στο δημόσιο, έχει ξεσπάσει ένα κύμα αγώνων οργανωμένο από το MST, το κίνημα των ακτημόνων αγροτών και το MTST, το κίνημα των κατοίκων στις παραγκουπόλεις.

Κατάληψη

Το MST κλιμακώνει την καμπάνια των καταλήψεων γης, ενάντια στην άρνηση της κυβέρνησης να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της για μια ουσιαστική αγροτική μεταρρύθμιση. Το MTST έχει οργανώσει μια σειρά κινητοποιήσεις με αιτήματα την διανομή γης και την παροχή αξιοπρεπούς στέγασης για τους αστέγους. Στο Σάο Πάολο η αστυνομία επιτέθηκε και έδιωξε τα μέλη του MTST που είχαν καταλάβει τους χώρους του -κλειστού- εργοστασίου της Βολκσβάγκεν.

Η διαδήλωση των εργαζόμενων στο δημόσιο, οργανώθηκε σαν απάντηση στο νομοσχέδιο για τη «μεταρρύθμιση» του ασφαλιστικού των δημόσιων υπαλλήλων που προωθεί η κυβέρνηση στο εθνικό κοινοβούλιο. Περίπου 60.000 εργαζόμενοι ταξίδεψαν τεράστιες αποστάσεις για να φτάσουν στη Μπραζίλια, Εκατοντάδες χιλιάδες είχαν κατέβει σε απεργίες στις βδομάδες πριν την πορεία.

Η «μεταρρύθμιση» του ασφαλιστικού που προωθεί ο Λούλα, είναι σχεδόν ίδια με αυτή που προωθούν οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη, για παράδειγμα στη Γαλλία που πυροδότησε τις μεγάλες απεργίες πριν μερικούς μήνες.

Η οργή αυτών που είχαν ψηφίσει τον Λούλα ήταν φανερή στη διαδήλωση, πολλοί από τους διαδηλωτές εισέβαλαν στο κτίριο του κοινοβουλίου, έσπασαν τζάμια και γιουχάισαν βουλευτές. Σαν απάντηση ο Λούλα υπεράσπισε το νομοσχέδιο, λέγοντας *«Η Βραζιλία θα ευγνωμονεί μια κυβέρνηση που έχει δεσμευτεί σε μεταρρυθμίσεις»*. Εφτασε να επιτεθεί στις προηγούμενες δεξιές κυβερνήσεις επειδή *«δεν είχαν το θάρρος»* να αγνοήσουν τις κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας.

Δεν είναι, λοιπόν, παράξενο που πρόσφατα ο Μπους δήλωσε αναφερόμενος στον Λούλα *«μ' αρέσει αυτός ο τύπος»*. Ολο και περισσότεροι Βραζιλιάνοι μοιράζονται τα αισθήματα της Φατίμα Μεσκίτα, μιας πενηντάχρονης δημόσιας υπαλλήλου που ταξίδεψε 1.300 χιλιόμετρα για να πάρει μέρος στη διαδήλωση. Δήλωσε στους δημοσιογράφους, ότι η κυβέρνηση του Λούλα αντιπροσωπεύει στα μάτια της *«τη μεγαλύτερη προδοσία της ζωής μου. Δε μπορούσε ποτέ να φανταστώ κάτι τέτοιο. Ο Λούλα είχε έρθει στην πόλη μου και είχε δεσμευτεί ότι θα αποκαταστήσει την αξιοπρέπεια των εργαζόμενων στο δημόσιο.»*

Πολλοί εργάτες στη Βραζιλία θα πρέπει να επίσης να ένιωσαν μεγάλη έκπληξη όταν ο Λούλα κήρυξε τριήμερο πένθος μετά το θάνατο του μεγαλύτερου βαρώνου των ΜΜΕ. Ο Ρομπέρτο Μαρίνιο ήταν ο δεξιός δισεκατομμυριούχος επικεφαλής του ομίλου Globo, που κυριαρχεί στα ΜΜΕ της Βραζιλίας και ήταν επίσης ενθουσιώδης υποστηρικτής της χούντας ενάντια στην οποία πάλεψε σκληρά στις δεκαετίες του 1970 και του 1980 ο Λούλα και το Κόμμα των Εργαζομένων.

Ο Λούλα κατάφερε να περάσει το νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό από την κάτω βουλή και τώρα περιμένει για έγκριση από τη Γερουσία. Την πλειοψηφία του την εξασφάλισαν οι ψήφοι μιας σειράς κομμάτων που συμμετείχαν στη προηγούμενη δεξιά κυβέρνηση.

Τρεις βουλευτές του Εργατικού Κόμματος καταψήφισαν το νομοσχέδιο και βρίσκονται αντιμέτωποι με την ποινή της διαγραφής από το κόμμα. Αυτό δείχνει τη κλιμάκωση του πολέμου από την ηγεσία του Κόμματος των Εργαζομένων ενάντια σ' αυτούς που αντιστέκονται στη δεξιά κατεύθυνση της κυβέρνησης.

ΓΑΛΛΙΑ

11 χιλιάδες νεκροί από τον καύσωνα

11.000 νεκροί, μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα, ήτανε ο τραγικός απολογισμός του καύσωνα που χτύπησε τη Γαλλία τον Αύγουστο. Είναι ένας ανατριχιαστικός αριθμός. Οι εκατόμβες των νεκρών δεν είναι το αποτέλεσμα μιας φυσικής καταστροφής, αλλά των θυσιών στο βωμό της αγοράς.

Είναι αλήθεια, ότι ο καύσωνας δεν ήταν κάτι ιδιαίτερα γνωστό στη Γαλλία. Αλλά παρ' όλα αυτά δεν ήταν η ζέστη η τελική αιτία θανάτου πάνω από δέκα χιλιάδων ανθρώπων. Η έκτακτη αυτή κατάσταση θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί αν οι κοινωνικές υπηρεσίες, το δημόσιο σύστημα υγείας, τα νοσοκομεία είχαν την κατάλληλη υποδομή και προσωπικό. Ομως, αυτά ακριβώς είναι που έχουν υπονομευθεί μετά από χρόνια περικοπών και προσαρμογής στην αγορά.

Σε άρθρο του το βρετανικό περιοδικό Economist, αναγκάζεται να ομολογήσει: «Το κλείσιμο κάποιων θαλάμων στα νοσοκομεία, και οι διακοπές των γιατρών άφησαν το γαλλικό Σύστημα Υγείας ανοχύρωτο στην εισροή ηλικιωμένων και ανήμπορων... Στις αρχές Αυγούστου, οι γιατροί των έκτακτων περιστατικών μιλούσαν για μόλις 100 νεκρούς και ήταν ήδη εξοργισμένοι. Στο χορό είχε τεθεί επικεφαλής, δράττοντας την ευκαιρία, ο σοσιαλιστής γιατρός, άλλοτε στέλεχος του επιτελείου Υγείας στην κυβέρνηση Μιτεράν, Πατρίκ Πελού, ο οποίος καλούσε τον Ερυθρό Σταυρό να επέμβει, καταγγέλοντας την ανικανότητα της κυβέρνησης. Παρά τη πολιτική διάσταση της τοποθέτησής του, η πραγματικότητα, διαμορφωμένη εδώ και δεκαετίες, ήταν δυστυχώς πικρή.

Στο θάλαμο που δεχόταν τους ασθενείς του στο νοσοκομείο Σαν Αντουάν, το θερμόμετρο έδειχνε 38 βαθμούς, οι τουαλέτες στο τμήμα έκτακτων περιστατικών δεν διέθεταν παρά ένα νιπτήρα και η περιστρεφόμενη πόρτα της υπηρεσίας είχε μπλοκάρει...»

Είναι πραγματικά συγκλονιστικές περιγραφές σαν αυτή: «Αποκαμωμένα γέρικα πρόσωπα έσβηναν με την απόλυτη γνώση της μοναξιάς τους, σε μια πολιτισμένη κοινωνία που όφειλε να είναι πιο ανθρώπινη. Πολλοί απ' αυτούς επέστρεφαν σπίτι ελλείψει κλινών. Την επόμενη πια ήταν αργά, περνούσαν στην αρμοδιότητα των υπαλλήλων του δήμου, οι οποίοι επιστρατεύονταν για το θλιβερό έργο της μεταφοράς των σορών».

Η δεξιά κυβέρνηση του Ραφαρέν, αντιμετώπισε την κατάσταση με όλο τον κυνισμό και τη χοντροπετσιά που αρμόζει στους στυλοβάτες της «ελεύθερης αγοράς» και τους εμπνευστές συνεχών επιθέσεων στους εργαζόμενους. Ο πρόεδρος Σιράκ έκανε τις διακοπές του στον Καναδά, ο Ραφαρέν στη δροσερή βόρεια Σαβοΐα. Ο Ζαν Φρανσουά Ματέι, υπουργός Υγείας, έκανε μια καθησυχαστική δήλωση στις τηλεοράσεις...από τον κήπο του εξοχικού του. Εν τω μεταξύ οι νεκροί πολλαπλασιάζονταν με εφιαλτικούς ρυθμούς ώστε "*οι σοροί ήταν τόσες πολλές που στιβάζονταν μέχρι και στα ψυγεία της λαχαναγοράς του Ρενζίς, εν αναμονή της ταφής*".

Αυτή είναι η πραγματική, βάρβαρη λογική της προσαρμογής των κοινωνικών υπηρεσιών όπως της δημόσιας υγείας στη μέγγενη της αγοράς. Οι εργαζόμενοι στη Κύπρο, έχουμε πείρα από πρώτο χέρι για τα αλλεπάλληλα χτύπημα που δέχεται ο τομέας της δημόσιας υγείας, με τις ελλείψεις και τις περικοπές. Η λογική της αγοράς στο τομέα της υγείας ισοδυναμεί με θάνατο.

Οι εργαζόμενοι στη Γαλλία την άνοιξη ταρακούνησαν την κυβέρνηση του Ραφαρέν με ένα μεγαλειώδες απεργιακό κύμ . Τώρα ετοιμάζονται να κάνουν μια "καυτή" έναρξη της χειμερινής περιόδου, με ένα νέο κύμα αγώνων.

13-14 Δεκέμβρη, η δεύτερη Συνδιάσκεψη του Καΐρου

Για τις 13-14 Δεκέμβρη αναβάλλεται η δεύτερη Συνδιάσκεψη του Καΐρου, που οργανώνεται από την Διεθνή Καμπάνια ενάντια στην αμερικάνικη επιθετικότητα. Οπως μας ενημερώνει με επιστολή της η *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο* από την Βρετανία

«Γράφουμε για να σας πληροφορήσουμε ότι η Συνδιάσκεψη του ΚΚαΐρου η οποία αρχικά είχε οριστεί για τις 25 και 26 Οκτώβρη 2003, χρειάζεται να αναβληθεί μέχρι το Σάββατο 13 Δεκέμβρη και θα λήξει την Κυριακή 14 Δεκέμβρη. Αυτό σημαίνει ότι οι αντιπρόσωποι θα πρέπει να βρίσκονται στο Κάιρο το βράδυ της Παρασκευής 12 Δεκέμβρη και θα μπορέσουν να αναχωρήσουν μετά το τέλος της Συνδιάσκεψης την Κυριακή 14 Δεκέμβρη.

Υπήρξαν μερικά οργανωτικά προβλήματα από μεριάς Καΐρου, που έκανε αδύνατη την πραγματοποίηση της Συνδιάσκεψης στις ημερομηνίας που αρχικά είχαν οριστεί.

Η Συμμαχία ζητάει συγγνώμη για οποιαδήποτε πρόβλημα προκαλεί η αναβολή και ζητά από όλους όσους είχαν εκφράσει τη διάθεση να συμμετέχουν να κάνουν ότι είναι δυνατόν για να έρθουν στις νέες ημερομηνίες».

27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ - ΠΑ

Διεθνής μέρα δράσης ενάν κατοχή στο Ιράκ και στην

ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΩΡΑ 11:00ΠΜ

Κάθε μέρα που περνά για τον ιρακινό λαό σημαίνει ακόμα περισσότερη φρίκη και τρόμο. Οι κατοχικές δυνάμεις με την πρώτη ευκαιρία δολοφονούν αδιάκριτα αθώους πολίτες αφού είναι αναγκασμένοι να θεωρούν τους πάντες σαν «αντάρτες». Από την άλλη η επίθεση με εκρηκτικά εναντίον του κτιρίου του ΟΗΕ στη Βαγδάτη ήταν το γεγονός που έδειξε πιο ανάγλυφα την κατάσταση. Τα μόνα σημεία που θεωρούνται "ασφαλή" πλέον στο Ιράκ είναι τα υπερπροστατευμένα φρούρια στα οποία στρατοπεδεύουν οι Αμερικάνοι φαντάροι. Αυτή η περιγραφή δεν θυμίζει σίγουρα απελευθερωμένη χώρα, αλλά εμπόλεμη περιοχή. Οι κατοχικοί φαντάροι γίνονται όλο και πιο ανεπιθύμητοι και το καταλαβαίνουν.

Η αντίσταση στο Ιράκ σπρώχνει με ταχύ ρυθμό τον Μπους και τον Μπλερ σε βαθειά κρίση. Ηταν η εκτίμηση του αντιπολεμικού κινήματος ότι το Ιράκ μπορεί να μετατραπεί σε ένα νέο Βιετνάμ για τις δυνάμεις κατοχής που δικαιώνεται με πικρό τρόπο.

Ολοι οι σχεδιασμοί του Μπους στο Ιράκ φαίνεται να καταποντίζονται λόγω της χαώδους και ανεξέλεγκτης κατάστασης που επικρατεί στη χώρα αλλά και της ιρακινής αντίστασης. Οι νεκροί συνολικά από την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ είναι 332. 282 Αμερικάνοι, 49 Βρεταvoί και ένας Δανός. Από την 1η Μάη και μετά, όταν τυπικά έληξε ο πόλεμος, έχουν σκοτωθεί 144 Αμερικάνοι, οι μισοί τουλάχιστον από ενέργειες της ιρακινής Αντίστασης.

Κρίση

Ο Μπους και η κυβέρνησή του αντιμετωπίζουν όλο και περισσότερες επικρίσεις για το χειρισμό της υπόθεσης του Ιράκ αλλά και για την οικονομία. Ο διευθυντής προϋπολογισμού του Λευκού Οίκου, Τζόσουα Μπόλτεν, καταθέτοντας στη Γερουσία, δήλωσε ότι το κόστος της κατοχής του Ιράκ θα είναι 4 δισεκατομμύρια δολάρια το μήνα, για το άμεσο μέλλον. Το ποσοστό υποστήριξης έχει πέσει στο 50%, όταν μόλις τον Ιούλη ήταν 60%. Το 46% των Αμερικάνων θεωρεί ότι οι απώλειές τους στο Ιράκ είναι πολύ μεγάλες και 31% θεωρεί ότι πρέπει να επιστρέψουν οι φαντάροι. Το πόσο έχει χάσει τον πολιτικό έλεγχο πάνω στον κόσμο ο Μπους φαίνεται από το ότι 70% των Αμερικάνων θεωρεί ότι τον κυρίαρχο ρόλο στο Ιράκ πρέπει να αναλάβει ο ΟΗΕ(!), κάτι που τουλάχιστον πριν λίγο καιρό ήταν κόκκινο πανί για την αμερικανική ηγεσία.

Σε ακόμα μεγαλύτερη κρίση βρίσκεται ο Μπλερ και η κυβέρνησή του μετά την αποκάλυψη ότι είπε ψέματα στο βρετανικό λαό για το οπλοστάσιο του Σαντάμ με σκοπό να τραβήξει τη χώρα στον πόλεμο του Μπους. Η παραίτηση του Αλάστερ Κάμπελ, υπεύθυνου επικοινωνίας του Μπλερ, ήταν μόνο η κορυφή του παγόβουνου όσον αφορά την κρίση του Μπλερ. Αυτός που αποφάσιζε πώς έπρεπε να παρουσιαστεί κάθε κίνηση της κυβέρνησης για να έχει την αποδοχή του κόσμου. Ομως η πιο πρόσφατη δημοσκόπηση στη Βρετανία δείχνει ότι ο κόσμος δεν πιστεύει ότι το πρόβλημα του πολέμου στο Ιράκ ήταν "επικοινωνιακό" αλλά ουσίας. Συγκεκριμένα, το 21% πιστεύει ότι υπεύθυνος για το θάνατο του καθηγητή Κέλι είναι ο Μπλερ προσωπικά. Ενώ μόνο το 6% πιστεύει ότι είναι ο Κάμπελ.

Ομως το πιο εντυπωσιακό στοιχείο της έρευνας είναι άλλο. 61% των Βρετανών θέλει να γυρίσουν πίσω οι φαντάροι της χώρας τους από το Ιράκ.

Οπως δήλωσε η Λίντσι Τζέρμαν, συντονίστρια της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο (Βρετανία): «Κάποιοι έλεγαν ότι δεν έχει νόημα να διαδηλώνουμε αφού έτσι κι αλλιώς ο πόλεμος ξεκίνησε. Πράγματι, δυστυχώς ο πόλεμος έγινε, αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι το αντιπολεμικό κίνημα είχε και συνεχίζει να έχει τεράστιο αντίκτυπο στις πολιτικές εξελίξεις. Αν δεν γίνονταν διαδηλώσεις, δεν θα υπήρχε η ανάκριση της επιτροπής Χάτον. Ο Τόνι Μπλερ είναι ένα κινούμενο πτώμα.. Στις δημοσκοπήσεις, μόνο το 6% δηλώνει ότι τον πιστεύει. Τώρα πια, δεν είναι μόνο όσοι διαδήλωσαν στις 15 Φλεβάρη που δεν πιστεύουν την κυβέρνηση αλλά και τα εκατομμύρια εκείνων που υποστήριξαν με δισταγμούς τον πόλεμο.»

Η 27η Σεπτέμβρη που είναι η τρίτη επέτειος της Παλαιστινιακής Ιντιφάντα, έχει οριστεί από τις οργανώσεις του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος σαν διεθνής μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο. Οι δραματικές εξελίξεις στο Ιράκ με το φούντωμα της αντίστασης των ιρακινών κατά της αμερικανοβρετανικής κατοχής, ο νέος γύρος επίθεσης του ισραηλινού στρατού κατά των Παλαιστινίων μετά την κατάρρευση των συνομιλιών για τον Οδικό Χάρτη κάνουν πολύ πιο επίκαιρη και σημαντική τη Διεθνή Μέρα Δράσης κατά της κατοχής σε Ιράκ και Παλαιστίνη στις 27 Σεπτέμβρη

Διεθνής κινητοποίηση

Η Διεθνής Αλληλεγγύη είναι κρίσιμη σ' αυτούς τους αγώνες. Εκατομμύρια θα διαδηλώσουν σε όλο το κόσμο το σαββατοκύριακο της 27 Σεπτέμβρη, ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και για λευτεριά στην Παλαιστίνη. Ηδη σε 19 χώρες τα αντιπολεμικά κινήματα που συντόνισαν τη δράση τους στις 15 Φλεβάρη και στις 20 Μάρτη, καλούν ξανά να βγούμε συντονισμένα στους δρόμους.

Στη Βρετανία η *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο*, οργανώνει μια τεράστια πανεθνική διαδήλωση στο Λονδίνο εκείνο το Σάββατο. Στη Γαλλία, στη διάρκεια της μεγάλης αντικαπιταλιστικής εκδήλωσης στο Λαρζάκ τον Αύγουστο, μια σειρά αντιπολεμικές και άλλες οργανώσεις έβγαλαν κάλεσμα για μια μεγάλη διαδήλωση στις 27 Σεπτέμβρη.

Το κάλεσμα για μια διεθνή μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, βρίσκει ανταπόκριση και στις ΗΠΑ, όπου φουντώνει η καταδίκη του Μπους και του πολέμου του. Το αντιπολεμικό δίκτυο ANSWER, καλεί σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις από την Παρασκευή 25 μέχρι την Κυριακή 28 Σεπτέμβρη σε μια σειρά πόλεις όπως το Σαν Φραντσίσκο, το Λος Αντζελες, τη Νέα Υόρκη, το Σιάτλ, την Ουάσιγκτον, την Βοστόνη και σε πολλές άλλες.

Οι διαδηλώσεις θα απλωθούν κυριολεκτικά σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Εκτός από τις παραπάνω πόλεις, διαδηλώσεις θα γίνουν ακόμα στην Αίγυπτο, Αλγερία, Αυστραλία, Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Ιαπωνία, Ισπανία, Ιταλία, Ινδία, Ιράν, Ιορδανία, Ιρλανδία Καναδά, Λίβανο, Φινλανδία, Μεξικό, Μαρόκκο, Μπαχρέϊν, Μακεδονία, Ν Αφρική, Νορβηγία, Ν. Κορέα, Πακιστάν, Πολωνία, Πορτογαλία, Συρία, Σουδάν, Τουρκία, Ταϋλάνδη, Τυνησία.

Απο τις κινητοποιήσεις ενάντια στο ν πόλεμο στο Ιρ

Στην Κύπρο το αντιπολεμικό κίνημα σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου των Μπους και Μπλερ είχε μια σημαντική παρουσία με την πρώτη αντιπολεμική διαδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στη Δεκέλεια στις 15/2.

Η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* διοργανώνει αντιπολεμική διαδήλωση το Σάββατο 27/9 και ώρα 11:00 πμ . απο την Πλατεία Ελευθερίας στη Λευκωσία. Στη διαδήλωση θα συμμετέχουν εκτός από Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους, Παλαιστίνιοι, Ιρανοί, Σύριοι μετανάστες και ακτιβιστές.

Προσυγκεντρώσεις στις 10.30π.μ στην Πλατεία ΟΧΙ και στο άγαλμα Μάρκου Δράκου. Στις 11.00π.μ. θα ξεκινήσει η διαδήλωση από την Πλατεία Ελευθερίας προς την Αμερικάνικη πρεσβεία και στη συνέχεια στην Ισραηλίτικη πρεσβεία.

Ο Μπους, ο Μπλερ και οι σύμμαχοί τους βρίσκονται σε βαθιά κρίση. Το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα μπορεί να τους βυθίσει σε ακόμα μεγαλύτερη απομόνωση και αδιέξοδα. Ολοι στους δρόμους στις 27 Σεπτέμβρη!

Για περισσότερες πληροφορίες
E-mail: bicomm_init@yahoo.com
Τηλέφωνα: Ντίνος 99698503 / Φαίδωνας 99625620
Μουράτ: +90 542 8528446 / Μουνούρ +90 533 862 2282

ΤΟΥΡΚΙ
Φεστιβάλ

Ανταπόκριση της Yildiz Onen

Στις 6-7 Σεπτέμβρη οργανώθη
το φεστιβάλ *«ΡΟΚ για την Ει*
οργανώθηκε από μια ομάδα
στον πόλεμο με τη στήριξη τ
Ειρήνης και της Δικαιοσύνης
χνιών και Μη Κυβερνητικών
απάντηση στη ροκ συναυλία
Κόκα-Κόλα την ίδια μέρα.

Αποφασίσαμε να οργανώσουμε τ
απόφαση του *Ευρωπαϊκού Κοινωνικ*
τάζ της Κόκα-Κόλα και να προβάλου
συνδικάτων της Κολομβίας ενάντια
συνδικαλιστές και ακτιβιστές που
στάσιο της Κόκα-Κόλα στην Κολομ
και γι' αυτό ξεκίνησε μια καμπάνια
παγκόσμια ενάντια στις βρομιές τη

Παρόλο που δεν είχαμε ούτε ένα
να οργανώσουμε το φεστιβάλ τ
ήτανε μια μεγάλη επιτυχία. Γύρω
και ακτιβιστές από το αντιπολεμικ
κίνημα στην Τουρκία συγκεντρώθ
διασκεδάσουν αλλά και για να ακο
ομιλητές που μίλησαν για το αντιπ
την αντιπολεμική κινητοποίηση στι

ΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Επιμέλεια
Φαίδωνας Βασιλειάδης

ντια στην Παλαιστίνη

Ιράκ με τη συμμετοχή παλαιστινίων και ιρακινών ακτιβιστών.

ΙΑ: «BARISHAROCK» Α «ΡΟΚ για την Ειρήνη»

nen

ώθηκε στην Ισταμπούλ *ν Ειρήνη»*. Το φεστιβάλ δα ακτιβιστών ενάντια η της *«Συμμαχίας της νης»*, διαφόρων συντε- ιών Οργανώσεων, σαν υλία που οργάνωσε η

με το φεστιβάλ με βάση την *ωνικού Φόρουμ* για μποϋκο- άλουμε την εκστρατεία των ντια στην εταιρεία. Πολλοί που εργάζονταν στο εργο- ολομβία έχουν δολοφονηθεί για τόσο στις ΗΠΑ όσο και ς της εταιρείας.

ένα μήνα μπροστά μας για λ τελικά η αντι-συναυλία ρω στους 4.000 νεολαίους μικό και αντικαπιταλιστικό ρώθηκαν όχι μόνο για να ακούσουν τους διάφορους ντιπολεμικό κίνημα και για στις 27 Σεπτέμβρη ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης.

Με σύνθημα «Σταματήστε την κατοχή, λευτεριά στην Παλαιστίνη, όχι στον πόλεμο, θέλουμε ειρήνη» μαζέψαμε υπογραφές ενάντια στην αποστολή τουρκικού στρατού στο Ιράκ.

Στη συναυλία πήραν μέρος 24 συγκροτήματα και τραγουδιστές, ανάμεσά τους συγκροτήματα από το Λίβανο και τη Βρετανία. Διαβάστηκαν επίσης χαιρετισμοί και μηνύματα αλληλεγγύης από διάφορες χώρες: από την Ελλάδα, τη Βρετανία, την Κύπρο («Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο»), Κολομβία, Λίβανο, Γαλλία, Ιταλία κ.ά., γεγονός που έδωσε το χαραχτήρα ενός παγκόσμιου κινήματος.

Με το Φεστιβάλ *«ΡΟΚ για την Ειρήνη»* στείλαμε το μήνυμα ότι ο λαός στην Τουρκία είναι ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή. Τέλος δώσαμε όλοι ραντεβού στις 27 Σεπτέμβρη στην Άγκυρα, στη μεγάλη αντιπολεμική κινητοποίηση ενάντια στην αποστολή στρατιωτών στο Ιράκ από την τουρκική κυβέρνηση.

Μια τελευταία λεπτομέρεια, στη συναυλία της Κόκα Κόλα πήγε τελικά περίπου ο ίδιος αριθμός που είχαμε κι εμείς με τη διαφορά όμως ότι η συναυλία της Κόκα Κόλα είχε ένα προϋπολογισμό μερικών εκατομμυρίων δολαρίων και όλη τη δυνατή διαφήμιση και προβολή από τα ΜΜΕ!

Η σύνοδος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου

Κανκούν όπως Σιάτλ

Καθώς ετοιμαζόταν αυτό το τεύχος της εφημερίδας, στο θέρετρο Κανκούν του Μεξικού, είχε ξεκινήσει η Υπουργική Σύνοδος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), 10-14 Σεπτέμβρη. Οι υπουργοί Εμπορίου από 150 χώρες - ανάμεσά τους κι ο Γ. Λιλλήκας σαν εκπρόσωπος της Κυπριακής Δημοκρατίας — και 5.000 άλλοι αντιπρόσωποι παίρνουν μέρος στη Σύνοδο.

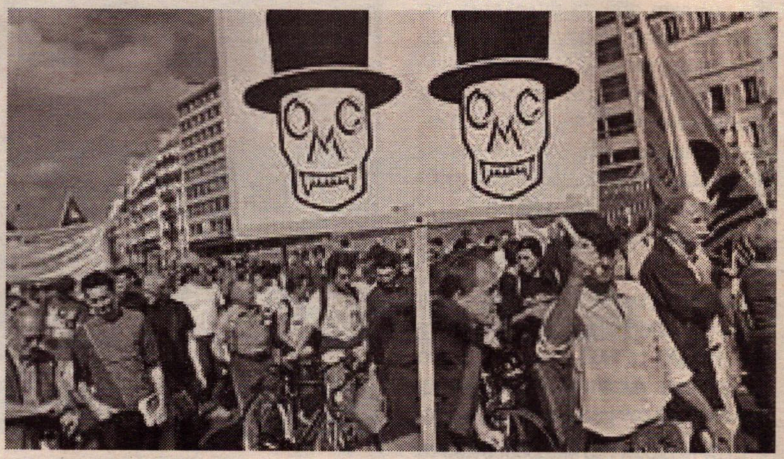

Την ίδια στιγμή χιλιάδες διαδηλωτές ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν κατά της ημερήσιας διάταξης του ΠΟΕ που ευνοεί τις μεγάλες επιχειρήσεις.

Οι αρχές του Μεξικού έχουν κινητοποιήσει μεγάλες δυνάμεις της αστυνομίας εν όψει των διαδηλώσεων που έχουν προγραμματιστεί. Τέσσερα χρόνια πριν, στα τέλη του 1999, οι διαδηλώσεις στο Σιάτλ ματαίωσαν την συνάντηση του ΠΟΕ που γινόταν σε εκείνη την πόλη. Το Σιάτλ έγινε η σημαία του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, που από τότε έχει αγκαλιάσει εκατομμύρια σε όλο το κόσμο.

Φοβούμενος μια επανάληψη του Σιάτλ, ο ΠΟΕ επέλεξε πέρσι να κάνει τη συνάντησή του στην «ασφαλή» Ντόχα του Κατάρ στον Περσικό, όπου οι διαδηλώσεις απαγορεύονται. Η συνάντηση στο Κανκούν γίνεται για την συνέχιση του γύρου των διαπραγματεύσεων που ξεκίνησε στην Ντόχα.

Ο ΠΟΕ, μαζί με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, είναι οργανισμοί μέσω των οποίων οι μεγάλες καπιταλιστικές χώρες και οι πολυεθνικές επιβάλλουν τα προγράμματα ιδιωτικοποιήσεων, περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες και «απελευθέρωσης της αγοράς» σε δεκάδες φτωχές χώρες. Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι βλέπουν τις ζωές τους να συντρίβονται από αυτές τις πολιτικές.

Ενα από τα κύρια μελήματα του ΠΟΕ είναι η «απελευθέρωση» του εμπορίου. Τί αποτελέσματα έχει όμως το «ελεύθερο εμπόριο» για τους φτωχούς καλλιεργητές και τους εργάτες σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου; Ενα παράδειγμα είναι ο καφές. Το ΔΝΤ επέβαλε σε χώρες όπως το Βιετνάμ ή τη Νικαράγουα να επεκτείνουν την καλλιέργεια καφέ ώστε με την εξαγωγή της σοδειάς στη διεθνή αγορά να ξεπληρώσουν τα χρέη στις δυτικές τράπεζες.

Τράπεζες

Η παραγωγή του καφέ αυξήθηκε, από όλες τις χώρες που παράγουν το προϊόν. Σύντομα η τιμή του κατέρρευσε. Για τις μεγάλες εταιρίες όπως την Νεστλέ αυτό δεν ήταν μεγάλο πρόβλημα. Είναι γιγάντιες εταιρίες που μπορούν να περιμένουν να φτιάξουν τα πράγματα. Αλλά για ένα φτωχό αγρότη στην Ονδούρα ή τη Νικαράγουα σημαίνει πείνα. Αντί να μειωθεί το χρέος που πνίγει αυτές τις χώρες, αυξήθηκε. Η Ονδούρα πλήρωσε 4,9 δις δολάρια μέσα σε ένα χρόνο, από το 1999 μέχρι το 2000.

Ενώ οι μεγάλες δυνάμεις κηρύττουν το ευαγγέλιο του «ελεύθερου εμπορίου» στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, δεν έχουν καμιά διάθεση να το εφαρμόσουν στον εαυτό τους. Ενα από τα κεντρικά θέματα που θα συζητηθούν στο Κανκούν είναι το εμπόριο αγροτικών προϊόντων και οι αγροτικές επιδοτήσεις. Τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Ε.Ε. δίνουν δισεκατομμύρια δολάρια σε επιδοτήσεις στις μεγάλες εταιρίες που κυριαρχούν στον αγροτικό τομέα. Με αυτό τον τρόπο οι αμερικάνικες και οι ευρωπαϊκές εταιρείες μπορούν να πουλάνε φθηνά εκτοπίζοντας τα προϊόντα χωρών που δεν έχουν τέτοιες δυνατότητες. Οταν μια φτωχή χώρα βάζει δασμούς, ο ΠΟΕ τη βάζει στο στόχαστρο. Οταν οι ΗΠΑ και η ΕΕ παραβιάζουν τους “κανόνες της αγοράς” ο ΠΟΕ κάνει τα στραβά μάτια.

Με τους ισχυρούς

Η ελληνική κυβέρνηση συμμετέχει σε αυτό το παιχνίδι. Ο Γιώργος Ζανιάς, γενικός γραμματέας του υπουργείου Οικονομίας και επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας στο Κανκούν, δήλωσε σε συνέντευξή του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* της 31 Αυγούστου: "Ουσιαστικά πάμε σε ‘συμμαχία’ με τις ΗΠΑ όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις για τα αγροτικά προϊόντα αντί για ‘αντίπαλοι’ και αυτό είναι μια πολύ μεγάλη διαφορά όσον αφορά τις διεκδικήσεις μας..." Η “συμμαχία” της ελληνικής κυβέρνησης με την αμερικάνικη έχει στόχο να αποκρούσει τα αιτήματα των αφρικανικών χωρών για αύξηση των εξαγωγών τους σε βαμβάκι. Η Ελλάδα είναι η μεγαλύτερη παραγωγός βαμβακιού στην ΕΕ. Και ενώ οι βαμβακοπαραγωγοί της Θεσσαλίας αναγκάζονται να βγάζουν τα τρακτέρ στους δρόμους κάθε λίγο, ο Σημίτης υπόσχεται ότι θα τους λύσει τα προβλήματα σε συνεργασία με τον Μπους σε βάρος των αγροτών της Αφρικής!

Από την πλευρά της η κυβέρνηση Παπαδόπουλου συμμετέχει κι αυτή στο πλευρό της ΕΕ και των ισχυρών αποσκοπώντας στα οφέλη που μπορεί να αποκομίσει η Κύπρος σαν ορμητήριο των ευρωπαίων καπιταλιστών στις αγορές της περιοχής. Στις 6 Ιουλίου συναντήθηκαν στο Παλέρμο της Ιταλίας οι Υπουργοί Εμπορίου της ΕΕ και των υπό ένταξη χωρών για να καθορίσουν το «πλαίσιο συνεργασίας» τους εν όψει της Συνόδου στο Κανκούν. Σε παρέμβασή του ο υπουργός Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού Γιώργος Λιλλήκας εκπροσωπώντας την Κύπρο αναφέρθηκε στη συμβολή που θα έχει «η φιλελευθεροποίηση του εμπορίου τόσο στην οικονομική ανάπτυξη της περιοχής της Μεσογείου όσο και στην παγκόσμια οικονομία γενικότερα, υπογραμμίζοντας τα πλεονεκτήματα που διαθέτει η Κύπρος λόγω της γεωγραφικής της θέσης, και τονίζοντας το γεγονός ότι η Κύπρος αποτελεί γέφυρα συνεργασίας και πρόσβασης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αγορά των χωρών της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής.» (*Σημερινή* 10/7/03)

Ο ΠΟΕ, μαζί με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα είναι οι διεθνείς οργανισμοί των καπιταλιστών, υπεύθυνοι για την πείνα και την καταστροφή που φέρνει η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση σε εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Το σύστημα του κέρδους είναι η αιτία για τον λιμό και την ερήμωση στη «μακρινή» Αφρική και για τη φτώχεια, τις ουρές των ανέργων, το άγχος ότι η ζωή γίνεται κάθε μέρα και πιο δύσκολη για την εργατική τάξη στις πλούσιες καπιταλιστικές χώρες. Τα δισεκατομμύρια δολάρια που ξόδεψαν οι ΗΠΑ στον πόλεμο στο Ιράκ θα μπορούσαν να σώσουν εκατομμύρια παιδιά από τον θάνατο στις χώρες του τρίτου κόσμου.

Το κίνημα που ξεκίνησε στο Σιάτλ και γιγαντώθηκε όλα αυτά τα χρόνια, δεν πρόκειται να αφήσει στιγμή ήσυχους όλους αυτούς που διαχειρίζονται καθημερινά το σύστημα της αγοράς και του πολέμου, όπου κι αν μαζεύονται. Στο ίδιο το Κανκούν, θα γίνουν μεγάλες διαδηλώσεις αυτές τις μέρες, στις οποίες θα συμμετέχουν αντιπροσωπείες απ' όλη την αμερικάνικη ήπειρο. Το δικό μας μεγάλο ραντεβού, θα είναι στις 27 Σεπτέμβρη στην αντιπολεμική διαδήλωση που οργανώνει η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο.*

Κοινή δράση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων και για το περιβάλλον

Συνέντευξη με τον τουρκοκύπριο Ενβέρ Μπιλντίρ, μέλος του Περιβαλλοντικού Ομίλου Λεύκας και ακτιβιστή του κινήματος επαναπροσέγγισης. Την συνέντευξη πήρε ο Κυριάκος Κοιλιάρης.

Συναντήσαμε τον Ενβέρ στο δικοινοτικό κάμπινγκ που οργάνωσε η «Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο» στο Λιμνίτη και μας μίλησε για την φοβερή καταστροφή που έχει προκαλέσει η CMC στην περιοχή του Ξερού.

Ο Εμβέρ μιλά για τη μόλυνση στη Λεύκα, σε εκδήλωση στο δικοινοτικό κάμπινγκ στο Λιμνίτη

Ε.Δ.: Ενβέρ, πόσο σοβαρή είναι η μόλυνση στη περιοχή;

Ενβέρ: Μπορούμε να εντοπίσουμε την μόλυνση από τα μεταλλεία της CMC σε τρεις τόπους. Στον Ξερό όπου υπάρχουν δέκα εκατομμύρια τόνοι αποβλήτων. Μέσα στα απόβλητα περιέχονται ψηλές ποσότητες καρκινογόνων ουσιών, όπως αρσενικό, κυάνιο, χρώμιο και υδράργυρος. Οι ποσότητες που βρίσκονται στα απόβλητα υπερβαίνουν κατά πολύ τα επιτρεπτά όρια.

Στον φράκτη του Ξερού βρίσκονται πάνω από 300 χιλιάδες τόνοι αποβλήτων. Η CMC το 1963 είχε φτιάξει ένα αγωγό που κατέληγε στο φράκτη, μολύνοντας τον με τα απόβλητα της.

Στην περιοχή του Μαυροβουνίου τα απόβλητα είναι μόλις 50 μέτρα από τα σπίτια των τότε ανθρακορύχων που είναι κατοικημένα. Εκεί είναι γνωστό ότι υπάρχουν 285 χιλιάδες τόνοι αποβλήτων. Ενώ υπάρχει μια μεγάλη περιοχή που έχει μετατραπεί σε στρατιωτική περιοχή και δεν μας επιτρέπεται η είσοδος, και εκεί υπολογίζεται ότι υπάρχουν ένα με δύο εκατομμύρια τόνοι αποβλήτων. Επίσης υπολογίζεται ότι υπάρχουν δέκα εκατομμύρια τόνοι αποβλήτων που έχουν αναμιχθεί με το χώμα.

Στο Απλίκι, περιοχή που δεν μπορούσαμε και πάλι να πάμε και να εκτιμήσουμε το ακριβές μέγεθος της μόλυνσης. Απο μια περιοχή που είχαμε πρόσβαση οι μετρήσεις μας δείχνουν ότι υπάρχουν 5,5 εκατομμύρια τόνοι αποβλήτων. Ξέρουμε επίσης ότι η κατάσταση είναι παρόμοια και στο νότιο μέρος της Κύπρου. Το ότι μπορούμε σήμερα να ξέρουμε το μέγεθος της μόλυνσης οφείλεται στα στοιχεία που άφησε πίσω της η CMC.

Ε.Δ.:Τι επιπτώσεις έχει αυτή η μόλυνση στην υγεία των ανθρώπων;

Ενβέρ: Δεν υπάρχει επίσημη έρευνα που να έχει ασχοληθεί με τις επιπτώσεις των αποβλήτων στους κατοίκους των παριοχών αυτών. Αυτό που μπορούμε να πούμε με σιγουριά είναι ότι το έτος 2000 οι θάνατοι από καρκίνο στις περιοχές αυτές ήταν πολύ πάνω από τον μέσο όρο της υπόλοιπης Κύπρου. Από προσωπική μου έρευνα βρήκα ότι στο χωριό μου, την Λεύκα και στον Ξερό οι μισοί θανάτοι το έτος αυτό οφείλονταν σε καρκίνο.

Ε.Δ.: Πως έγινε αυτή η καταστροφή;

Ενβέρ: Όλες οι εταιρείες μεταλλείων μολύνουν. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι κανονισμοί ασφάλειας και περιορισμού της μόλυνσης είναι σχετικά καινούριοι. Δεν υπήρχαν κανονισμοί για παράδειγμα το 1930. Το 1932 η CMC χρησιμοποιούσε κυάνιο για να αφαιρεί το χρυσό από τα υπόλοιπα μεταλλεύματα. Μετά την χρήση του, το κυάνιο τότε ρίχνονταν στη θάλασσα. Εξ' όσων ξέρουμε η CMC είναι η μοναδική μεταλλευτική εταιρεία που έριχνε το κυάνιο στη θάλασσα μετά την χρήση του. Υπολογίζεται ότι η μόλυνση στα νερά της Μόρφου είναι δέκα φορές περισσότερη απο τα επιτρεπτά όρια.

Το 1946 η CMC άρχισε τα χημικά. Μέχρι το 1950 η θάλασσα στον κόλπο της Μόρφου ήταν γεμάτη με χημικά απόβλητα. Αυτό τους ανάγκασε να εισάγουν νέες μεθόδους για να ξεφορτωθούν αυτά τα απόβλητα. Έτσι κατασκεύασαν ένα αγωγό κάτω απο τη θάλασσα καθοδηγώντας τα απόβλητα σε σημεία όπου υπήρχαν θαλάσσια ρεύματα. Τα θαλάσσια ρεύματα κουβαλούσαν τα απόβλητα μακριά από τον κόλπο της Μόρφου, μολύνοντας έτσι την ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Υπολογίζεται από μερικούς επιστήμονες ότι τα απόβλητα των μεταλλείων της CMC έχουν μολύνει ακόμη και τις νότιες ακτές της Ιταλίας.

Ε.Δ.: Ποιά η σχέση της εταιρείας με την αποικιοκρατική κυβέρνηση και τους ιμπεριαλιστικούς στόχους της Βρετανίας;

Ενβέρ: Μέχρι το 1960 η αποικιοκρατική κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα για το θέμα. Η εκμετάλευση των Κυπριών από την CMC ήταν ζωτικής σημασίας για τον μηχανισμό της ιμπεριαλιστικής Μεγάλης Βρετανίας. Η βιομηχανία της χρειάζονταν 700 χιλιάδες τόνους πυρίτη. Στην Κύπρο υπολόγιζαν ότι τα αποθέματα πυρίτη έφταναν τα είκοσι εκατομμύρια τόνους. Πολλοί λένε ότι οι Άγγλοι θέλανε την Κύπρο για γαωπολιτικούς και στρατηγικούς σκοπούς. Εγώ πιστεύω ένας από τους βασικούς λόγους ήταν και η εκμετάλευση των φυσικών πόρων της νήσου.

Εκτός από την παροχή πρώτων υλών στην Βρετανική βιομηχανία, η CMC είχε άλλο ένα ρόλο. Αυτόν του ελέγχου και της καταστολής των απλών εργαζομένων της Κύπρου. Το 1936 απασχολούσε έξι χιλιάδες εργαζόμενους, έλληνες και τούρκους. Η διοίκηση της εταιρείας καλιεργούσε και προωθούσε τους διαχωρισμούς μεταξύ των εργαζομένων. Ακόμη έκανε βέβαιο ότι οι εργάτες δεν θα οργανώνονταν σε συντεχνίες και να διεκδικήσουν διακαιώματα, φροντίζοντας έτσι να κτυπάει την ανάπτυξη του κομμουνιστικού κινήματος στην Κύπρο. Παράλληλα πρόσφερε φτηνές πρώτες ύλες στην Βρετανία αφού φρόντιζε να κρατά σε χαμηλά επίπεδα τα εργατικά κόστα, δηλαδή τους μισθούς των εργατών.

Ε.Δ.: Επιστρέφοντας στο θέμα της μόλυνσης... Η μόλυνση είναι αναστρέψιμη;

Ενβέρ: Βέβαιως και είναι, αλλά το κόστος μιας τέτοιας επιχείρησης ξεπερνά το συνολικό κέρδος που έκανε η CMC κατά την παρουσία της στο νησί. Υπολογίζεται ότι χρειάζονται περίπου μισό δισεκατομμύριο δολάρια μόνο για την αναστροφή της μόλυνσης που υπάρχει στον Ξερό.

Ε.Δ.: Πως μπορεί να βοηθήσει η Δικοινωτική Πρωτοβουλία Ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο σε αυτόν τον τομέα;

Ενβέρ: Η μόλυνση υπάρχει και στον Βορρά αλλά και στον Νότο. Είναι πρόβλημα ολόκληρης της χώρας, είναι πρόβλημα και των δύο κοινοτήτων. Έτσι δεν μπορεί να λυθεί χωρίς τον κοινό αγώνα των δυο κοινοτήτων.

Το καθήκον των προοδευτικών ανθρώπων είναι να τονίζουν ότι το πρόβλημα αφορά και τις δύο κοινότητες και να πιέζουν τις αρχές της κοινότητας τους και διεθνείς οργανώσεις. Πρέπει να αποκαλύπτουν ότι για το πρόβλημα ευθύνονται και οι δυο κυβερνήσεις. Για να δώσω ένα παράδειγμα, η Ελληνική Μεταλλεύτική εταρεία έχει αναλάβει να καθαρίσει την μόλυνση στο μεταλλείο της Σκουριώτισσας. Η μέθοδος που χρησιμοποιούν μολύνει ακόμη περισσότερο το περιβάλλον. Απλώνουν τα απόβλητα που βρίσκονται στην μορφή σκόνης, ρίχνουν θειάφι και αργότερα νερό, με αποτέλεσμα η καύση που παράγεται να καταστρέφει τα απόβλητα που υπήρχαν και ταυτόχρονα μένουν ανέπαφες ποσότητες χαλκού και χρυσαφιού που υπάρχουν σε αυτά. Όμως η μέθοδος αυτή έχει σαν αποτέλεσμα όταν φυσάει άνεμος να κουβαλάει την σκόνη από το θειάφι στο βόρειο μέρος του Τροόδους, μολύνοντας τις Τουρκοκυπριακές περιοχές.

Έτσι υπάρχει αρκετή δουλεία και βάρος που πέφτει στους ώμους των προοδευτικών ανθρώπων των δύο κοινοτήτων.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΟ

Λύση οι δημόσιες συγκοινωνίες

Η 22η Σεπτεμβρίου καθορίστηκε σαν ευρωπαϊκή «ημέρα στην πόλη χωρίς αυτοκίνητο» και σύμφωνα με τον υπουργό Γεωργίας θα πραγματοποιηθούν εκδηλώσεις για τη ενημέρωση και ευαισθητοποίηση του κόινοπυ ώστε να στραφεί μακριά από την χρήση του αυτοκινήτου.

Είναι αλήθεια ότι οι εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα από τα αυτοκίνητα καταστρέφουν το όζον στην ατμόσφαιρα, ωστόσο μια μέρα χωρίς αυτοκίνητα σε μερικούς δρόμους στο κέντρο των πόλεων το μόνο που μας προσφέρει είναι στην καλύτερη περίπτωση το αίσθημα ότι κάτι κάνουμε.

Αν ο στόχος είναι να σώσουμε το περιβάλλον και όχι απλά να αισθανόμαστε ότι κάτι κάνουμε, η επιλογή να μην οδηγήσουμε μια συγκεκριμένη μέρα ή να αγοράσουμε ένα φιλικό προς το περιβάλλον αυτοκίνητο είναι ουσιαστικά αδιάφορη. Με αυτό το τρόπο όμως μεταφέρεται η ευθύνη για την δημιουργία της μόλυνσης στους ώμους του κοινού αθωώνοντας τους πραγματικούς ενόχους. Τις εταιρίες που κερδίζουν κατασκευάζοντας και πουλώντας την μόλυνση.

Στις 22 του Σεπτέμβρη, χιλιάδες «κοινό» πρέπει να βρει διαφορετικό δρόμο για το γραφείο και το εργοστάσιο, διαφορετικό δρόμο για να πάρει τα παιδιά του στο σχολείο. Όλα αυτά τα αυτοκίνητα θα σχηματίσουν ουρές σε κάποιο άλλο δρόμο και όχι στο κέντρο των πόλεων. Το πρόβλημα θα μετακομίσει μερικά τετράγωνα πιο κάτω.

Προβάλλεται συνεχώς ότι για τους περισσότερους ανθρώπους το ιδιωτικό αυτοκίνητο δεν είναι μια πολυτέλεια αλλά αναγκαιότητα, όμως τίποτε δεν μας εξαναγκάζει να χρησιμοποιήσουμε ιδιωτικό αυτοκίνητο για να πάμε από τον ένα τόπο στον άλλο για δουλειά ή για ψυχαγωγία. Η ανάγκη που έχουμε δεν είναι το ιδιωτικό αυτοκίνητο αλλά η μεταφορά μας. Γι' αυτή μας την ανάγκη υπάρχουν πολλοί πιο φτηνοί και περιβαλλοντικά φιλικοί τρόποι που όμως δεν βρίσκονται στο κέντρο της κυβερνητικής πολιτικής. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ασφαλισμένες, αξιόπιστες και φτηνές δημόσιες συγκοινωνίες όχι περισσότερα ιδιωτικά αυτοκίνητα και αυτοκινητόδρομους.

Αντί να στραφούν προς αυτή την κατεύθυνση, κυβέρνηση και αντιπολίτευση συναγωνίζονται ποιος θα μας δώσει τάχα πιο φτηνό αυτοκίνητο. Στην πραγματικότητα οι μειώσεις των δασμών που υπόσχονται ειναι ένα δώρο στους εισαγωγείς αυτοκινήτων και στις αυτοκινητοβιομηχανίες, σε βάρος των δημόσιων συγκοινωνιών. Είναι ένα μέτρο που έτσι και αλλοιώς δηλώνουν ότι δεν θα επηρεάσει τα έσοδα του κράτους δηλαδή οι φόροι που πληρώνουμε θα φροντίσουν με τον ένα τρόπο ή τον άλλο να μείνουν οι ίδιοι ή και να αυξηθούν.

Περισσότερα αυτοκίνητα σημαίνει μεγαλύτερη μόλυνση του περιβάλλοντος και περισσότερη ταλαιπωρία από τα μποτιλιαρίσματα.

Το πραγματικό εμπόδιο στην προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι η ανάγκη των απλών ανθρώπων να πάνε στην δουλειά τους ή σε ένα χώρο διασκέδασης και ξεκούρασης, αλλά η πείνα ενός συστήματος που οδηγείτε από τον ανταγωνισμό για κέρδος και μας αναγκάζει να οργανώσουμε την καθημερινή μας ζωή με στόχο αυτό το κέρδος. Για να αλλάξουμε την ζωή μας ώστε να μην χρειαζόμαστε πια το αυτοκίνητο υγρών καυσίμων πρέπει να συγκρουστούμε με τα συμφέροντα του συστήματος σαν εργαζόμενοι και όχι σαν «κοινό» διεκδικώντας ασφαλείς, φτηνές και αξιόπιστες δημόσιες συγκοινωνίες.

Σταύρος Σιδεράς

Λιλλήκας όπως Αβέρωφ

Μέσα από ένα «προσωπικό παραλήρημα» ο Υπουργός Εμπορίου Γ. Λιλλήκας έριξε στο τραπέζι το θέμα της αλλαγής του ωραρίου των Δημοσίων Υπαλλήλων. Κανείς δεν ξέρει αν το «παραλήρημα» αυτό προήλθε από τα πολλά σφηνάκια που ήπιε στην Αγία Νάπα ή αν είναι από τις πολλές πιέσεις που βάζει η ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ. Το σίγουρο είναι ότι έγιναν μια βδομάδα μετά τις δηλώσεις των βιομηχάνων ότι το ωράριο της Δημόσιας Υπηρεσίας πρέπει να αλλάξει για να γίνονται πιο εύκολα οι επαφές με την Ευρώπη.

Θα χρειαστεί να ινητοποιηθούν ξανά οι δημόσιοι υπαλληλοι για να αντιμετωπίσουν τις απειλές Λιλλήκα

Ο Λιλλήκας ισχυριζόμενος ότι εκφράζει τις προσωπικές του απόψεις — και όχι αυτές τις κυβέρνησης- είπε ότι χρειάζεται οι δημόσιοι υπάλληλοι να δουλεύουν τέσσερα απογεύματα την εβδομάδα (χωρίς να επηρεαστεί ο συνολικός εβδομαδιαίος αριθμός ωρών εργασίας) για να μπορούν να διεξάγονται πιο ομαλά οι επαφές με τις Βρυξέλλες και τις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Υπάρχει λέει διαφορά ώρας και διαφορετικά ωράρια και γι' αυτό η επικοινωνία με την Ευρώπη δεν είναι εύκολη.

Φαίνεται όμως πως ούτε τον ίδιο του τον εαυτό δεν πείθει με τέτοια επιχειρήματα.

Οι μέχρι σήμερα διαπραγματεύσεις για ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ έγιναν από μια Δημόσια Υπηρεσία που εργαζόταν με το υφιστάμενο ωράριο και δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα συνεννόησης ή επαφής με τις Βρυξέλλες.

Εξάλλου οι πιο πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν έχουν ταυτόσημο ωράριο, ούτε η ώρα είναι ακριβώς η ίδια. Στην Ελλάδα, η δημόσια υπηρεσία εργάζεται από 7:30π.μ. — 03:00μ.μ. (σχεδόν όπως στην Κύπρο) και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.

Στην εποχή της πληροφορικής, η επικοινωνία μεταξύ υπηρεσιών των διαφόρων χωρών δεν προϋποθέτει ταυτόχρονη φυσική παρουσία στους χώρους εργασίας. Οι πιο πολλές επαφές γίνονται μέσω διαδικτύου.

Με τα επιχειρήματα του Λιλλήκα, θα έπρεπε να εργαζόμαστε όχι μόνο απογεύματα αλλά και τις νύχτες για να μπορούν να διεξάγονται πιο ομαλά οι επαφές μας με την Αμερική και την Ιαπωνία με τις οποίες η Κύπρος έχει οικονομικές συναλλαγές και οι οποίες έχουν διαφορετική ώρα και ωράρια.

Όλα αυτά καταλήγουν σε ένα και μοναδικό συμπέρασμα: ότι τα κίνητρα του Λιλλήκα είναι άλλα. Προσπαθεί στην ουσία να δώσει διαπιστευτήρια στους βιομήχανους και τους εργοδότες, γι'αυτό άρπαξε την μπαλιά που έριξε η ΟΕΒ. Είδε την ευκαιρία να πετύχει κάτι που δεν κατάφερε η προηγούμενη κυβέρνηση Κληρίδη και για το οποίο άφησε παραπονεμένους τους εργοδότες. Το χτύπημα στο ωράριο των Δημοσίων Υπαλλήλων και γενικά στα κεκτημένα τους είναι κάτι που καρτερούν με μεγάλη αγωνία τα αφεντικά στον ιδιωτικό τομέα για να εντείνουν την δική τους επίθεση στους εργαζόμενους σε αυτό.

Για το λόγο αυτό η απάντηση δεν πρέπει να δοθεί μόνο από τις συντεχνίες του δημόσιου τομέα αλλά από όλους τους εργαζόμενους. Το επιχείρημα ότι τα πολλά απογεύματα θα εξυπηρετούν το κοινό είναι εξίσου γελοίο και ψεύτικο γιατί σε λίγο δεν θα υπάρχει εργαζόμενος που να μην δουλεύει και τα απογεύματα για να μπορεί να εξυπηρετείται! Τους μόνους που θα εξυπηρετεί είναι τους κεφαλαιοκράτες και τις εταιρείες τους.

Αντώνης Σαρρής

Εξετάσεις= ταξικό κόσκινο

Ο Υπουργός παιδείας με τις θέσεις και τις δηλώσεις του, προσπαθεί να μας πείσει για την επιτυχία του συστήματος εισαγωγής στα πανεπιστήμια και γενικότερα του εκπαιδευτικού συστήματος.

Η αποκάλυψη από μέρους του των 707 «κρυμμένων» θέσεων στα πανεπιστήμια και η διαφωνία του με τις ενέργειές τις συγκλήτου του πανεπιστημίου να κόψει 25 θέσεις από την πολυτεχνική σχολή γιατί οι υποψήφιοι δεν πέρασαν τις 84 μονάδες, προβάλλονται σαν η απόδειξη ότι η πολιτική της κυβέρνησης και του υπουργείου δημιουργούν τις προϋποθέσεις για ένα εκπαιδευτικό σύστημα που θα παρέχει ίσες ευκαιρίες για όλους. Αυτές οι διαπιστώσεις όμως μοιάζουν γελοίες μπροστά στην δοκιμασία που πέρασαν όλες αυτές οι χιλιάδες των μαθητών της Γ' Λυκείου μπροστά στο τσεκούρι των εξετάσεων.

Στην πραγματικότητα το εκπαιδευτικό σύστημα από τη ρίζα του χωρίζει τους μαθητές σε δύο κατηγορίες, στους "καλούς" που έχουν περισσότερες δυνατότητες να συνεχίσουν και στους "κακούς" που προορίζονται μόνο για το απολυτήριο του λυκείου για να μετατραπούν αργότερα σε φτηνό και ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό. Ακόμα και τα στατιστικά που το ίδιο το υπουργείο δημοσιεύει δείχνουν ξεκάθαρα αυτό το διαχωρισμό. Σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου η σχολική αποτυχία κυμαίνεται στο 21% περίπου, ενώ το 11,67% των μαθητών δεν παίρνουν απολυτήριο Γυμνασίου και το 10% απολυτήριο Λυκείου. Τα ποσοστά αναλφαβητισμού, αποτυχίας και ο αριθμός των μαθητών που δεν αντέχουν και εγκαταλείπουν τα Λύκεια είναι πολύ μεγαλύτερος στα περιφερειακά Λύκεια, γυμνάσια και τεχνικές σε σχέση με τα υπόλοιπα. Αυτό δεν οφείλεται στο ότι οι μαθητές σε αυτά τα σχολεία είναι πιο ηλίθιοι από τους υπόλοιπους. Είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του υπουργείου που βάζει σε δεύτερη μοίρα αυτά τα σχολεία. Οι ελλείψεις σε βιβλία, εργαστήρια και καθηγητές είναι υπερδιπλάσιες και κύρια σε αυτά τα σχολεία φοιτούν μαθητές που προέρχονται από πιο φτωχές οικογένειες που στο τέλος δεν αντέχουν οικονομικά τον ανταγωνισμό και την κούρσα των εξετάσεων.

Είναι αστείο να θεωρείται επιτυχημένο ένα εκπαιδευτικό σύστημα που είναι προσαρμοσμένο από την αρχή μέχρι το τέλος στην απόδοση των μαθητών στις εξετάσεις. Οσοι μαθητές είχαν αυτή την εμπειρία ξέρουν πολύ καλά ότι σε καμία περίπτωση η επιτυχία ή η αποτυχία σε αυτές δεν είναι αποτέλεσμα των γνώσεων και των ικανοτήτων τους αλλά πολύ περισσότερο με το αν αντέχουν ή όχι όλη αυτή την τεράστια ψυχολογική πίεση, με την οικονομική δυνατότητά τους να πηγαίνουν φροντιστήριο ή να κάνουν ιδιαίτερα, με την οικογενειακή τους κατάσταση, με το επάγγελμα και τα εισοδήματα των γονιών τους, με το αν οι γονείς τους είναι μετανάστες και μία σειρά άλλους παράγοντες που έχουν έντονα ταξικά χαρακτηριστικά.

Κόσκινο

Οι στατιστικές που αξιολογούν το εκπαιδευτικό σύστημα δείχνουν πολύ καθαρά ότι τα κριτήρια για την εισαγωγή ή όχι ενός μαθητή είναι τελείως διαφορετικά και δεν έχουν να κάνουν αποκλειστικά με τις γνώσεις και τις ικανότητές τους. Στα τελευταία χρόνια όπου υπήρχε και η αλλαγή του συστήματος της εισαγωγής στα πανεπιστήμια, οι μαθητές που φοιτούν στα Λύκεια μειώθηκαν και αυτό γιατί ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα του λυκείου εντατικοποιήθηκε με την εφαρμογή των ενιαίων εξετάσεων. Οι μαθητές που αναγκάστηκαν να διακόψουν προέρχονται είτε από αγροτικές περιοχές είτε από εργατικές οικογένειες που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουν κάποιο φροντιστήριο και πολλοί από αυτούς δεν είναι σε θέση να αντεπεξέλθουν στο εκπαιδευτικό σύστημα του λυκείου.

Η εκπαίδευση είναι και αυτή ένας θεσμός του καπιταλισμού που αντανακλά όλες τις ταξικές αντιθέσεις της κοινωνίας. Έχουν μετατρέψει το σχολείο σε ένα εξεταστικό κόσκινο που βάζει όλο και περισσότερους ταξικούς φραγμούς στα παιδιά των φτωχών οικογενειών να συνεχίσουν.

Αυτή είναι η πολιτική της αγοράς και των περικοπών που εφαρμόζεται όχι μόνο στο Λύκειο αλλά σε όλο το εκπαιδευτικό σύστημα από το νηπιαγωγείο μέχρι τα πανεπιστήμια.

Πέρσι η χρόνια ξεκίνησε με κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών που έχοντας την συμπαράσταση γονιών και μαθητών διεκδικούσαν καλύτερα σχολεία, μείωση των μαθητών στις τάξεις, καλύτερες συνθήκες δουλείας, καλύτερους μισθούς. Φέτος δυστυχώς, οι λανθασμένες επιλογές των συνδικαλιστών οργάνων των εκπαιδευτικών, τους έφεραν να συγκρούονται μεταξύ.

Η προοπτική για το ξεπέρασμα των ταξικών διακρίσεων, για ένα εκπαιδευτικό σύστημα προσαρμοσμένο στις ανάγκες των μαθητών για ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και όχι στο σύστημα εξετάσεων που επιβάλλει η προσαρμογή στις ανάγκες τις αγοράς μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την κοινή δράση και προσπάθεια εκπαιδευτικών, γονιών και μαθητών.

Πέτρος Μιχαήλ

Η έκθεση του ΟΗΕ αποκαλύπτει

Το σύστημα που φέρνει φτώχεια και θάνατο

Η Εκθεση για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη που δημοσίευσε ο ΟΗΕ στα μέσα του περασμένου Ιούλη είναι μια συγκλονιστική μαρτυρία για την καταστροφή που έχει σπείρει η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Αποδεικνύει με στοιχεία και αριθμούς ότι σε περισσότερες από 50 χώρες, η πλειοψηφία απ' αυτές στην Αφρική, στη δεκαετία του '90 η κοινωνία έκανε βήματα προς τα πίσω. Είναι η διάψευση της προπαγάνδας των υποστηρικτών της αγοράς, που έλεγαν ότι η κυριαρχία των πολυεθνικών θα ανεβάσει το βιοτικό επίπεδο και θα καλυτερεύσει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων.

Οι διεθνείς οργανισμοί του παγκόσμιου καπιταλισμού, το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) πίεζαν για ιδιωτικοποιήσεις, για "απελευθέρωση του εμπορίου" επέβαλαν "πρόγραμματα δομικής αναπροσαρμογής". Η Εκθεση περιγράφει τα αποτελέσματα:

Σε 54 χώρες το μέσο εισόδημα μειώθηκε στη διάρκεια της δεκαετίας του '90.

Σε 21 χώρες, οι περισσότερες στην Αφρική, η κοινωνία πισωγύρισε συνολικά, όπως δείχνει ο "δείκτης ανθρώπινης ανάπτυξης" του ΟΗΕ, ο οποίος συνδυάζει παράγοντες όπως το εισόδημα ή ο προσδόκιμος μέσος όρος ζωής.

Οι χώρες που θεωρούνταν σαν τα επιτυχημένα παραδείγματα της νεοφιλελεύθερης ατζέντας είναι ανάμεσα σε αυτές που έχουν χτυπηθεί χειρότερα τα προηγούμενα χρόνια. Για παράδειγμα η Ζάμπια κέρδιζε τους επαίνους του ΔΝΤ στη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Ο πληθυσμός της πληρώνει ένα τραγικό τίμημα, οι επιδόσεις της χώρας υποχωρούν σε κάθε δείκτη ανθρώπινης ανάπτυξης. Η Ζάμπια είναι μια από τις δυο χώρες, όπου για δυο συνεχόμενες δεκαετίες τα ποσοστά θανάτων, ασθενειών και φτώχειας αυξάνονται.

Η Αφρική είναι το πιο φριχτό παράδειγμα για το τι σημαίνει στην πραγματικότητα το παγκόσμιο σύστημα. Αλλά δεν είναι μόνο στην Αφρική που τα πράγματα έχουν χειροτερέψει σε δέκα χρόνια "παγκοσμιοποίησης".

Σε χώρες όπως ο Ισημερινός, η Βενεζουέλα και η Παραγουάη στη Λατινική Αμερική, το βιοτικό επίπεδο πέφτει συνεχώς τη τελευταία δεκαετία. Στις περιοχές της πρώην ΕΣΣΔ έχει συμβεί το ίδιο, καθώς όλα τα νέα κράτη που δημιουργήθηκαν εκεί έσπευσαν να υιοθετήσουν με ενθουσιασμό την πολιτική της αγοράς. Η κοινωνία έχει πισωγυρίσει στην Ουκρανία, στο Καζαχστάν και στην ίδια τη Ρωσία.

Ασθένειες

Το ανθρώπινο κόστος στο οποίο αντιστοιχεί η πτώση "του δείκτη ανθρώπινης ανάπτυξης" είναι πράγματι ανατριχιαστικό. Ο ΟΗΕ σημειώνει ότι κάθε μέρα 30.000 παιδιά πεθαίνουν από ιάσιμες ασθένειες. Η διάροια σκότωσε 13 εκατομμύρια παιδιά στη διάρκεια της δεκαετίας του '90, μια ασθένεια που η θεραπεία της κοστίζει μόλις μερικά λεπτά. Αυτός ο αριθμός είναι μεγαλύτερος από τον συνολικό αριθμό των νεκρών σε όλες τις πολεμικές συγκρούσεις από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου μέχρι σήμερα.

Στη μια χώρα μετά την άλλη οι άνθρωποι πεθαίνουν σε νεαρότερη ηλικία, καθώς το AIDS και οι συνέπειες της φτώχιας, δρέπουν τη θανατερή σοδειά τους.

Τα συμπεράσματα της Εκθεσης του ΟΗΕ τα συμπληρώνει και μία μελέτη της βρετανικής ιατρικής επιθεώρησης Λάνσετ που δημοσιεύτηκε λίγο μετά την Εκθεση.

Τα στοιχεία της μελέτης αποδεικνύουν ότι 11 εκατομμύρια παιδιά σε όλο το κόσμο δεν θα προλάβουν να γιορτάσουν τα πέμπτα γενέθλιά τους. Είναι το αποτέλεσμα του θανατηφόρου συνδυασμού του υποσιτισμού με ασθένειες που εύκολα θα μπορούσαν να θεραπευτούν.

"Κάθε μέρα εξαπολύεται μια επίθεση στα παιδιά που έχει περισσότερα θύματα από την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους" λέει ο καθηγητής Ζαν-Πιέρ Χαμπιτ, ένας από τους συγγραφείς της μελέτης. "Γνωρίζουμε τους τρόπους για να αποτρέψουμε αυτούς τους θανάτους -διαθέτουμε τις βιολογικές γνώσεις και τα εργαλεία για να σταματήσουμε αυτή τη γελοιοποίηση της δημόσιας υγείας- αλλά δε κάνουμε τίποτα" συμπληρώνει.

Επίσης τη τελευταία δεκαετία μεγάλωσε και το χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Οπως σημειώνει η Εκθεση του ΟΗΕ, το εισόδημα του πλουσιότερου 1% του παγκόσμιου πληθυσμού είναι ίσο με το εισόδημα του φτωχότερου 57%!

Οι εκθέσεις του Λάνσετ και του ΟΗΕ δείχνουν πόσο δίκιο έχει το παγκόσμιο κίνημα που λέει "ένας άλλος κόσμος είναι αναγκαίος" και πόσο δίκιο έχουμε να παλεύουμε για αυτό το κόσμο.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γράφει η Μαρία Χριστοφόρου

Φεστιβάλ Βενετίας

Βραβείο στην ταινία του Τουρκοκύπριου σκηνοθέτη Ντερβίς Ζαΐμ

Με την απονομή των βραβείων ολοκληρώθηκε και φέτος το 60ό φεστιβάλ κινηματογράφου που γίνεται κάθε χρόνο στη Βενετία. Εκτός όμως από τα σχόλια και τις κριτικές για τους μεγάλους νικητές, αυτό που καταγράφηκε ήταν το αντιπολεμικό κλίμα μέσα στο οποίο έγινε το φεστιβάλ. Πολλοί ηθοποιοί και σκηνοθέτες έκαναν δηλώσεις ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ και την πολιτική του Μπους.

Ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τζόναθαν Ντέμι συμμετείχε στο φεστιβάλ με το ντοκιμαντέρ «Ο αγρονόμος». Παρουσιάζει τη ζωή ενός δημοσιογράφου και υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, του Ζαν Ντομινίκ, ο οποίος δολοφονήθηκε τον Απρίλιο του 2000 εξαιτίας του αγώνα του ενάντια στην καταπίεση στην Αϊτή. Οι δηλώσεις του σκηνοθέτη σε σχέση με τις ΗΠΑ ήταν σκληρές. *«Αυτό συμβαίνει όταν μια χώρα τολμά να αλλάξει τη ζωή μιας άλλης χώρας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι μισητές στην Αϊτή... Σήμερα, με την επέμβαση στο Ιράκ, επαναλαμβάνουν σε μεγάλη κλίμακα αυτό που έκαναν σε μικρή κλίμακα εκεί»*.

Ο ηθοποιός Σον Πεν χαρακτήρισε τον Μπους «εθνική ντροπή», ενώ ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τζιμ Τζάρμους εξέφρασε την αγανάκτησή του λέγοντας ότι «*Ο σημερινός κόσμος μοιάζει με φαντασία...Δεν καταλαβαίνω την ανάγκη ενός προληπτικού πολέμου και τόσης αδικαιολόγητης βίας*». Αντιπολεμικές δηλώσεις έκαναν επίσης ο Γούντι Αλεν και ο Τιμ Ρόμπινς, παίρνοντας θέση υπέρ της ειρήνης.

Την τελευταία χρονιά όλο και περισσότεροι άνθρωποι της τέχνης τοποθετούνταν ανοιχτά ενάντια στις πολιτικές του Μπους, επηρεασμένοι από το τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα που βγήκε και μέσα στις ΗΠΑ. Το φεστιβάλ της Βενετίας απέδειξε πως οι αντιπολεμικές φωνές συνεχίζουν να υπάρχουν παντού και να μεγαλώνουν.

Ενάντια στην εισβολή και υπέρ της συναδέλφωσης

Μια τέτοια φωνή είναι και εκείνη του Τουρκοκύπριου σκηνοθέτη Ντερβίς Ζαΐμ από την Αμμόχωστο, που κέρδισε το βραβείο της Διεθνούς Επιτροπής Κινηματογράφου και Τηλεόρασης με την ταινία του η «Λάσπη». Ο Ντερβίς έχει ακόμα δύο ταινίες στο ενεργητικό του «Πήδημα σε φέρετρο» (1996) που θεωρήθηκε σα μια από τις καλύτερες τουρκικές ταινίες των τελευταίων χρόνων και «Ελέφαντες και χλόη» (2001) βραβευμένο από τη Διεθνή Κριτική-FIPRESCI.

Για την ταινία «Λάσπη» που συμμετέχουν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι γράφει ο Νίνος Φένεκ Μικελίδης στην *Ελευθεροτυπία* (29/8/03) *«παρουσιάζει την ιστορία τεσσάρων σαραντάρηδων Τουρκοκυπρίων, σημαδεμένων από την τουρκική εισβολή και το βίαιο διαμελισμό του νησιού. Ο ένας μάλιστα απ' αυτούς, ο Τεμέλ, θέλει να εξομολογηθεί τα εγκλήματα εκδίκησης που έφηβος διέπραξε στη διάρκεια της εισβολής και να αποκαλύψει τον ομαδικό τάφο με τα πτώματα που έθαψε σε μια αλυκή. Τώρα ο Τεμέλ, μαζί με τον φίλο του Αλί, συνεργάζεται με τα Ηνωμένα Έθνη για την εξομάλυνση των σχέσεων ανάμεσα στις δύο κοινότητες... Ο Ζαΐμ συνδυάζει το νεορεαλιστικό στιλ που συναντήσαμε και στις προηγούμενες ταινίες του μαζί με ορισμένα στοιχεία του φανταστικού για να αφηγηθεί την ιστορία του, καταφέρνοντας να φτιάξει μια ταινία που ξεχωρίζει για την απλή της αφήγηση, τους πειστικούς διάλογους και τις καλές ερμηνείες της.»*

Η ταινία αποτελεί σύμφωνα με την εφημερίδα Γκάρντιαν (1/9/03) την «πρώτη ταινία για μια ενωμένη Κύπρο» όπου για πρώτη φορά γίνεται η παραδοχή από την πλευρά των Τουρκοκυπρίων ότι έγιναν σφαγές σε βάρος των Ελληνοκυπρίων στη διάρκεια της εισβολής της Τουρκίας το 1974 που για την επίσημη τουρκική πλευρά ήτανε μια «ειρηνική επιχείρηση».

Η ταινία βέβαια θα πρέπει να περάσει πρώτα από τη λογοκρισία για να παιχτεί στην Τουρκία ή τη βόρεια Κύπρο. Ο Ζαΐμ γύρισε ένα μικρό μόνο μέρος της ταινίας στη βόρεια Κύπρο για να μη γίνει αντιληπτό το περιεχόμενο της ταινίας από τις αρχές. Όπως αναφέρει ο Αλί Ταστζιάν, κριτικός κινηματογράφου της εφημερίδας «Μιλλιέτ» στην Τουρκία, *«Ανησυχώ για την ταινία [στην περίπτωση που απαγορευτεί] επειδή είναι μια ταινία που αξίζει να δούμε. Πρόκειται για μια εξαιρετική ανθρώπινη ιστορία. Όλοι οι Κύπριοι έχουν υποφέρει και η ταινία δείχνει πως οι Ε/κ και οι Τ/κ μοιράζονται τον ίδιο πόνο.»*

Η ταινία του Ζαΐμ έρχεται σε μια ιστορική στιγμή για τα πολιτικά δεδομένα της Κύπρου. Από τον περασμένο Απρίλη χιλιάδες Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μετά από 29 χρόνια πέρασαν τα τείχη του διαχωρισμού. Αυτή η ορμητική διάθεση για συναδέλφωση και ειρηνική συνύπαρξη, που κυριαρχεί ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους κι από τις δύο πλευρές της διαχωριστικής γραμμής, έφερε ένα καίριο πλήγμα στους Ε/κ και Τ/κ εθνικιστές.

Είναι σίγουρο ότι πρόκειται για μια αξιόλογη ταινία και αναμένουμε πότε θα μπορέσουν να γίνουν οι πρώτες προβολές έστω στο Νότο.

Φ.Β.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

10/9: Συνεδριάζει η "Δικοινοτική Πρωτοβουλία εναντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο"

17/9: Συμετέχει στη συνεδρία της "Δικοινοτική ς Πρωτοβουλίας εναντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο" στο βορρά

24/ 9: Η ιστορία του ιμπεριαλισμού

2/10: Η αριστερά και οι τουρκοκυπριακές εκλογές

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσηςκαι συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959 Fax. 22-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

30 χρόνια από την άλλη 11 Σεπτέμβρη

ΧΙΛΗ: Η θριωδία του καπιταλισμού Η τραγωδία του ρεφορμισμού

Στις 11 Σεπτέμβρη του 1973 ο στρατός με επικεφαλής τον στρατηγό Πινοσέτ ανατρέπει την κυβέρνηση του Σαλβαντόρ Αλλιέντε στη Χιλή, στο πιο αιματηρό πραξικόπημα στην ιστορία της Λατινικής Αμερικής. Φέτος, που θα κληθούμε να θρηνήσουμε τα θύματα των Δίδυμων Πύργων το 2001, αξίζει να θυμηθούμε τους 30.000 αγωνιστές που δολοφονήθηκαν μέσα σε ένα χρόνο και τους εκατοντάδες χιλιάδες άλλους που φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή εξορίστηκαν. Οχι σαν μέρα πένθους για τα 30 χρόνια που κλείνουν από τότε, αλλά για να τονίσουμε πώς το ίδιο το σύστημα δημιουργεί τέτοια φρικτά γεγονότα.

Ο Αλλιέντε με το όπλο στο χέρι, έξω απο το προεδρικό μέγαρο λίγες ώρες προτού δολοφονηθεί απο τον Πινοσέτ που ο ίδιος διόρισε στη θέση του αρχηγού του στρατού

Η δεκαετία του '60 στη Χιλή τελείωσε με ένα τεράστιο κύμα αγώνων. Οι αγρότες ζητούσαν αναδιανομή της γης και προχωρούσαν σε καταλήψεις μεγάλων γαιοκτημάτων. Η εργατική τάξη ήταν οργανωμένη σε γερά συνδικάτα και έδινε μάχες ενάντια στα αφεντικά. Μόνο μέσα στο 1970 οι απεργίες είχαν διπλασιαστεί σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά φτάνοντας τις 5.295. Η νεολαία μαζί με το φοιτητικό κίνημα που δυνάμωνε ασκούσε πιέσεις για δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις ενάντια στη δεξιά κυβέρνηση των Χριστιανοδημοκρατών.

Το Σεπτέμβριο του 1970 τις προεδρικές εκλογές κερδίζει η Λαϊκή Ενότητα, με υποψήφιο πρόεδρο τον Σαλβαντόρ Αλλιέντε. Η Λαϊκή Ενότητα ήταν ένας συνασπισμός από έξι κόμματα της αριστεράς, ανάμεσα στα οποία το Κομμουνιστικό και Σοσιαλιστικό Κόμμα. Οι διακηρύξεις της άγγιζαν όλη αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου. Ο Αλλιέντε υποσχόταν αναδιανομή της γης, εθνικοποιήσεις επιχειρήσεων όπως των ορυχείων χαλκού, καθώς και αύξηση στους μισθούς.

Το ανέβασμά του στην εξουσία δημιουργεί ελπίδες σε όλη τη χώρα αλλά και παγκόσμια. Οι μεταρρυθμίσεις του Αλλιέντε τους πρώτους μήνες του 1971 αφορούν εθνικοποίηση 90 επιχειρήσεων και 1400 μεγάλων αγροκτημάτων, αλλαγές που βοηθούν την εργατική τάξη να αποκτήσει αυτοπεποίθηση. Οι απεργίες πληθαίνουν και οι εργαζόμενοι απαιτούν εξουσίες μέσα στους εργατικούς χώρους. Ολες τους οι ελπίδες στρέφονται προς την νέα κυβέρνηση, που μιλά για τον "χιλιανό δρόμο προς τον σοσιαλισμό".

Ολα αυτά ενεργοποιούν την αστική τάξη μέσα στη Χιλή αλλά και τους συμμάχους της στο εξωτερικό να οργανώσει την αντεπίθεσή της. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ δεν θέλει να δει μια επανάσταση που θα δώσει το παράδειγμα σε όλη τη Λατινική Αμερική, γι'αυτό και ξεκινά μια ολόκληρη εκστρατεία ενάντια στη "φιλοκομμουνιστική κυβέρνηση". Οι επενδύσεις 100 περίπου αμερικάνικων πολυεθνικών στη Χιλή που άγγιζαν το 1 δις δολλάρια, κάνει την κυβέρνηση των ΗΠΑ να κόψει οποιαδήποτε οικονομική βοήθεια προς το καθεστώς και να απειλεί για την αποπληρωμή των χρεών. Χρηματοδοτεί ακροδεξιά κόμματα και οργανώσεις για καμπάνιες κατά του Αλλιέντε και ξοδεύει τεράστια ποσά για να εκπαιδεύσει χιλιανούς στρατιωτικούς με την βοήθεια και τις συμβουλές της CIA, ώστε να είναι έτοιμοι για πιθανό πραξικόπημα.

Στο εσωτερικό, αυτό που φοβίζει την άρχουσα τάξη δεν είναι η μικρή ανακατανομή του πλούτου με τα μέτρα του Αλλιέντε. Αυτό που δεν μπορεί να ανεχτεί, είναι η αυτοπεποίθηση που δείχνουν οι εργάτες να προχωρήσουν παρά πέρα. Το Νοέμβριο του '71 κυρίες της μεσοαστικής τάξης βγήκαν στο δρόμο κρατώντας άδειες κατσαρόλες και διαδήλωσαν για τις περικοπές που τις έκαναν δήθεν να πεινούν. Ηταν η πρώτη προειδοποίηση ότι η άρχουσα τάξη δεν θα καθόταν με σταυρωμένα χέρια. Το φθινόπωρο του '72 οι ιδιοκτήτες φορτηγών οργάνωσαν απεργία, ενώ σταδιακά ακολούθησαν οι έμποροι και οι βιομήχανοι, που κήρυξαν λοκ-άουτ, κλείνοντας τα εργοστάσια. Κύριος στόχος τους ήταν να προκαλέσουν οικονομικό χάος στη χώρα και να υπονομεύσουν την κυβέρνηση του Αλλιέντε κατηγορώντας την ότι ευθύνεται για την κατάσταση.

Η απάντηση

Σε μικρό χρονικό διάστημα η απειλή κατέρρευσε καθως η αντίδραση της εργατικής τάξης ήταν άμεση. Οι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και λειτούργησαν μόνοι τους τις μηχανές. Δημιούργησαν δικές τους μορφές οργάνωσης, τα cordones, μέσα από τα οποία οργάνωναν την συνέχιση της παραγωγής και την σύγκρουση με τους αστούς. Τα καταστήματα και τα σούπερ μάρκετ έμειναν ανοιχτά από επιτροπές τις γειτονιάς και οργανώθηκαν περιφρουρήσεις από τις επιθέσεις των ακροδεξιών. Τα μέσα μεταφοράς επιτάχθηκαν και λειτουργούσαν από εθελοντές, ενώ διάφοροι τρόποι εφευρέθηκαν ενάντια στην προπαγάνδα των αστών για να μένει ο κόσμος ενημερωμένος.

Σε αυτή την κόντρα με την αστική τάξη ο Αλλιέντε αντί να στηριχθεί στην δύναμη των εργατών και να αλλάξει όλη την κοινωνία, προσπαθούσε να συμβιβάσει τα πράγματα. Στην πραγματικότητα πίστευε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει το αστικό κράτος και το κοινοβούλιο για να ωφελήσει τους εργάτες και τους αγρότες χωρίς να χρειαστεί να έρθει σε πραγματική σύγκρουση με την άρχουσα τάξη. Πριν ακόμα πάρει την εξουσία, είχε υπογράψει μια μυστική συμφωνία "έξι σημείων", στην οποία δεχόταν να μην επέμβει με αλλαγές στο στρατό, την αστυνομία, τα ΜΜΕ, την εκπαίδευση, τα δικαστήρια και την εκκλησία. Γι'αυτόν οι δημοκρατικοί θεσμοί του κράτους δεν ήταν παρά θεσμοί ουδέτεροι, που υποτάσσονταν στη θέληση του λαού και στη συγκεκριμένη περίπτωση στην απόφασή του για οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Παρά το γεγονός ότι οι εργάτες του έδωσαν πάνω από το 50% στις τοπικές εκλογές του Μάρτη του '73, ο Αλλιέντε έκανε συνεχείς εκκλήσεις να επιστραφούν τα εργοστάσια και τα κτήματα στους ιδιοκτήτες τους. Τον επόμενο μήνα μάλιστα έστειλε την αστυνομία για να καταστείλει την απεργία που έκαναν οι εργάτες των μεταλείων χαλκού. Ενώ η πιθανότητα ενός πραξικοπήματος είχε αρχίσει να ακούγεται και τα δεξιά ΜΜΕ μιλούσαν για συνομωσίες της αριστεράς, η κυβέρνηση αρνιόταν να δώσει βοήθεια στις οργανώσεις των εργατών που αμύνονταν στις προκλήσεις του στρατού και της αστυνομίας, καταγγέλοντας και τις δύο πλευρές.

Τον Ιούνιο του '73 έγινε η πρώτη απόπειρα πραξικοπήματος. Η εργατική τάξη καλά ακόμα οργανωμένη, έδωσε την απάντηση διαδηλώνοντας, λεηλατώντας αποθήκες με όπλα και θέτοντας ξανά τα cordones σε λειτουργία. Το πραξικόπημα απέτυχε, δείχνοντας πανηγυρικά την δύναμη που μπορούσε να αντιμετωπίσει τις προσπάθειες τις αστικής τάξης να τσακίσει το εργατικό κίνημα. Ο Αλλιέντε όμως ούτε και τότε εμπιστεύθηκε τα συμβούλια των εργατών. Συνέχισε να κάνει ανοίγματα προς τα δεξιά και έβαλε ακόμα και τον στρατηγό Πινοσέτ στην κυβέρνηση.

Τον Αύγουστο οι ΗΠΑ σε μια ακόμα προσπάθειά τους να προκαλέσουν παράλυση στο καθεστώς έστειλαν 5 εκατομμύρια δολλάρια στους ιδιοκτήτες μέσων μαζικής μεταφοράς για να ενισχύσουν το νέο σαμποτάζ που είχαν ξεκινήσει. Ακόμα και την τελευταία στιγμή η εργατική τάξη προσπάθησε να υπερασπίσει την κυβέρνηση του Αλλιέντε, με 800.000 ανθρώπους να διαδηλώνουν αρχές Σεπτέμβρη στους δρόμους του Σαντιάγκο. Ηταν όμως αργά. Οταν στις 11 Σεπτέμβρη το πραξικόπημα ξέσπασε, η εργατική τάξη δεν μπόρεσε να σταματήσει τους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων και την είσοδο των τανκς.

Κάλυψη απο ΗΠΑ

Οι ΗΠΑ καλωσόρισαν το πραξικόπημα και στήριξαν τη δικτατορία όλα τα επόμενα χρόνια. Κάλυψαν όλα τα εγκλήματα, από τις φυλακίσεις και τους βασανισμούς, μέχρι την τρομοκρατία που επέβαλε το καθεστώς. Αμερικανοι οικονομολόγοι μαζί με τον Πινοσέτ εφάρμοσαν το πιο σκληρό μοντέλο της ελεύθερης αγοράς, ιδιωτικοποιώντας και καταστρέφοντας χιλιάδες θέσεις εργασίας. Μόνο μετά από 17 χρόνια, το 1990, κατάφερε ο κόσμος να τον κάνει να αποχωρήσει.

Το πραξικόπημα στη Χιλή δείχνει την απάνθρωπη πλευρά του συστήματος. Η άρχουσα τάξη, όσο κι αν διακηρύσσει την αγάπη της για την δημοκρατία, δεν διστάζει να επιβάλλει δικτατορίες και να θυσιάζει εκατομύρια ανθρώπους, όταν αισθάνεται ότι τα συμφέροντά της απειλούνται. Δεν είναι όμως πανίσχυρη. Οι εργάτες στη Χιλή μπορούσαν να νικήσουν αν η ηγεσία της αριστεράς δεν έμενε παγιδευμένη στο δρόμο του κοινοβουλευτισμού.

Σήμερα τέτοιες ευκαιρίες ανοίγονται και πάλι στην Λατινική Αμερική. Η εκλογή του Λούλα στην Βραζιλία, η εξέγερση στην Αργεντινή δείχνει ότι ξαναγεννιέται η ελπίδα εκατομμυρίων ανθρώπων ότι μπορούν να παλέψουν για μια άλλη κοινωνία. Και όχι μόνο στην Λατινική Αμερική αλλά παγκόσμια δυναμώνει το κίνημα ενάντια στο σύστημα του πολέμου και του κέρδους. Να χτίσουμε την αριστερά που θα το οδηγήσει στην νίκη.

εργατική δημοκρατία

Νίκησε η απεργία των τουρκοκυπρίων οικοδόμων

Νικηφόρος ήταν ο πρώτος απεργιακός αγώνας τουρκοκυπρίων εργαζομένων στην ελληνοκυπριακή πλευρά. Στη τέταρτη μέρα της απεργίας στη Froiber, ο εργοδότης αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να τους δώσει τις κοινωνικές ασφαλίσεις και όλα τα δικαιώματα όπως ακριβώς προνοεί η συλλογική σύμβαση για τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους.

Σύμφωνα με τουρκοκύπριο απεργό που εργάζεται στην εταιρία αυτή, υπάρχουν οικοδόμοι που εργάζονται στην ελληνοκυπριακή πλευρά εδώ και 4 - 5 χρόνια χωρίς καμία κατοχύρωση, χωρίς κοινωνικές ασφαλίσεις, ιατρική περίθαλψη και άλλα ωφελήματα. Υπάρχουν ακόμα περιπτώσεις τουρκοκυπρίων οικοδόμων που έχουν τραυματιστεί χωρίς να πάρουν πεντάρα τσακιστή αφού δεν έχουν καμία ασφάλιση.

Ένας τουρκοκύπριος απεργός αναρωτήθηκε: "Γιατί ο μισθός μας να είναι χαμηλότερος από τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους και να στερούμαστε των κοινωνικών ασφαλίσεων και άλλων ωφελημάτων, αφού είμαστε και εμείς πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας;".

Η απεργία των τουρκοκυπρίων οικοδόμων έφερε στην επιφάνεια τη ρατσιστική αντιμετώπιση των τουρκοκυπρίων εργαζομένων και αποκάλυψε την άγρια εκμετάλλευση τους από τους ελληνοκύπριους εργοδότες, οι οποίοι τους βλέπουν σαν φτηνή εργατική δύναμη.

Σύμφωνα με την έρευνα του υπουργείου εργασίας που έγινε τον Ιούλιο του 2003 σε 800 χώρους δουλείας, οι ελληνοκύπριοι εργοδότες δεν πληρώνουν τις κοινωνικές ασφαλίσεις στο 30% των εργαζομένων Από τους 700 εργαζόμενους οι 260 ήταν τουρκοκύπριοι.

Ακόμα ο ίδιος ο ΓΓ της ΠΕΟ σε πρόσφατο άρθρο του στον φιλελεύθερο (07/09/03) παραδέχεται πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα των τουρκοκυπρίων εργαζομένων: «*Εάν μερικές χιλιάδες τουρκοκύπριοι, αποδεδειγμένα εργάζονται χωρίς κοινωνική ασφάλιση, η οποία είναι θεμελιώδης νομική υποχρέωση του κάθε εργοδότη, μπορεί ο καθένας να φανταστεί πώς έχουν τα πράγματα για άλλα δικαιώματα και ωφελήματα που δεν είναι νομικά κατοχυρωμένα, αλλά περιέχονται στις συλλογικές συμβάσεις*».

Σίγουρα η νικηφόρα απεργία των τουρκοκυπρίων οικοδόμων δείχνει τον δρόμο για να σταματήσει αυτή η ρατσιστική διάκριση σε βάρος τους.

Η ΠΕΟ υποστήριξε την απεργία που ήταν το αποτέλεσμα του συσσωρευμένου θυμού και της αγανάκτησης των τουρκοκυπρίων εργαζομένων οι οποίοι για περισσότερο απο ένα χρόνο αντιμετώπιζαν την αδιαλλαξία του εργοδότη που τους υποχρέωσε να υπογράψουν ατομικά συμβόλαια. Το πρόβλημα όμως παραμένει με τις διακρίσεις σε βάρος των χιλιάδων τουρκοκυπρίων που δουλεύουν στο νότο, αλλά και πολλών ελληνοκυπρίων και πολύ περισσότερο σε βάρος των ξένων εργατών. Οι διακηρύξεις της κυβέρνησης και των συντεχνιακών ηγετών ότι δεν θα ανεχθούν αυτή τη κατάσταση δεν αποτελούν με κανένα τρόπο εγγύηση ότι θα σταματήσουν οι εργοδότες αυτή τη ρατσιστική πολιτική. Ετσι και αλοιώς ανέχονται αυτό το πρόβλημα εδώ και χρονια. Χρειάζονται έργα. Χρειάζεται οι συντεχνίες να καλέσουν αμέσως σε απεργία ελληνοκύπριους, τουρκοκύπριους και αλλους εργαζόμενους στους χώρους που οι εργοδότες αρνούνται να εφαρμόσουν τη συλλογική σύμβαση για οποιοδήποτε κομμάτι των εργαζομένων.

Ν.Α.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ο «Οδικός Χάρτης» κατέρρευσε

Λευτεριά στην Παλαιστίνη

Νέα κλιμάκωση της βίας προωθεί το Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστινίων. Η νέα κλιμάκωση ακολούθησε την παραίτηση του πρωθυπουργου της Παλαιστινιακής Αρχής Αμπού Μάζεν και όπως όλοι παραδέχονται μαζί του τελείωσε και ο πολυδιαφημισμένος 'Οδικός Χάρτης'. Τέσσερις μήνες κράτησε λοιπόν, ένα από τα πιο επικίνδυνα πειράματα στην ιστορία του παλαιστινιακού κινήματος. Η παραίτησή του Αμπού Μάζεν είναι μια νίκη των απλών ανθρώπων της Παλαιστίνης, μια νίκη της Ιντιφάντα.

Πέρυσι ο Σιαρόν βομβάρδισε το αρχηγείο του Αράφατ, φέτος απειλεί να τον εξορίσει ή ακόμη και να τον δολοφονήσει. Η κρατική τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο.

Ο Αμπού Μάζεν διορίστηκε πρωθυπουργός στις 30 Απρίλη. Ηταν η μεγάλη ελπίδα του Τζορτζ Μπους για τη Μέση Ανατολή. Αποτελούσε τον μοναδικό άνθρωπο που θα δεχόταν το Ισραήλ και ο Σαρόν για να ξεκινήσουν ειρηνευτικές συνομιλίες γύρω από τον Οδικό Χάρτη. Στις 4 Ιούνη, ο Μπους, ο Σαρόν και ο Αμπού Μάζεν συναντήθηκαν στην Ακαμπα της Ιορδανίας και έδωσαν κοινή συνέντευξη Τύπου. Το γεγονός είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις και σε συνδυασμό με τον πόλεμο στο Ιράκ που είχε "λήξει", φαινόταν ότι η Μέση Ανατολή έπαιρνε το δρόμο που ονειρευόταν ο Μπους.

Με τον Αμπού Μάζεν για πρωθυπουργό οι ΗΠΑ και το Ισραήλ έλπιζαν σε δύο ταυτόχρονους στόχους. Ο πρώτος ήταν ότι θα νομιμοποιούσε τον περιορισμό των Παλαιστινιακών Εδαφών σε μια έκταση μισή από τη Δυτική Οχθη, κατακερματισμένη από ισραηλινούς δρόμους και φυλάκια. Ο δεύτερος ήταν ότι η ίδια η Παλαιστινιακή Αρχή θα αναλάμβανε την καταστολή των παλαιστινιακών μαχητικών οργανώσεων. Θα έπαιρναν δηλαδή την ευθύνη των φυλακίσεων, των δολοφονιών και του αφοπλισμού των μαχητών της Ιντιφάντα από το Ισραήλ και θα την φόρτωναν στην Παλαιστινιακή αστυνομία.

Δεν κράτησαν για πολύ αυτές οι ελπίδες. Ο Αμπού Μάζεν δεν είχε ποτέ τη στήριξη των απλών Παλαιστίνιων. Στη συνέντευξη Τύπου στην Ακαμπα, δεν τόλμησε να αναφερθεί στους χιλιάδες Παλαιστίνιους κρατούμενους που σαπίζουν στις ισραηλινές φυλακές κι αυτό εξόργισε τον κόσμο. Παρόλα αυτά στα τέλη Ιούνη κατάφερε και ανάγκασε τις αντιστασιακές οργανώσεις να κηρύξουν εκεχειρία.

Η ουσία των ανταλλαγμάτων του Σαρόν άρχισε να αποκαλύπτεται γρήγορα. Απελευθέρωσε κάποιους Παλαιστίνιους κρατούμενους, οι περισσότεροι από τους οποίους έφταναν στο τέλος της ποινής τους έτσι κι αλλιώς. Συνέχισε να χτίζει τείχος γύρω από τις Παλαιστινιακές πόλεις αρπάζοντας κι άλλα εδάφη. Καινούργιοι ισραηλινοί εποικισμοί φτιάχτηκαν την ίδια ώρα που κατεδαφίζονταν κάποιοι άλλοι συμβολικά. Εγιναν επιθέσεις της ισραηλινής αστυνομίας σε διαδηλώσεις ενώ όσο προχωρούσε το καλοκαίρι η βία κλιμακωνόταν με την πολιτική των "επιλεκτικών δολοφονιών". Τα ελικόπτερα που σκότωναν αντιστασιακούς με πυραύλους εναντίον αυτοκινήτων έγιναν η "σταγόνα" που ξεχείλισε το ποτήρι.

Στις 21 Αυγούστου τελικά κατέρρευσε η εκεχειρία. Ολος ο Παλαιστινιακός λαός ήθελε να μπει ένα τέρμα στην υποχωρητικότητα απέναντι στο Ισραήλ. Γι' αυτό και ο Αραφάτ πίεζε τον Αμπού Μάζεν να "μαζέψει" ή και να αλλάξει τον Υπουργό Ασφαλείας. Οταν ο Αμπού Μάζεν έφτασε να πει "Δεν θα μου πει η Φατάχ τι θα κάνω στην κυβέρνησή μου", είχε ξεπεράσει κάθε όριο, προσβάλοντας την πιο μαζική πολιτική οργάνωση των Παλαιστίνιων. Ασκήθηκη μομφή εναντίον του στο Κοινοβούλιο. Κέρδισε την ψηφοφορία, αφού αναγκάστηκε να περάσει από ένα κλοιό διαδηλωτών που κρατούσαν πορτρέτα του Γιασέρ Αραφάτ. Παραιτήθηκε μόνος του λίγο αργότερα.

Απειλές

Τη παραίτηση του Αμπού Μάζεν ακολούθησε ένας νέος κύκλος βίας και εκβιασμών. Το Ισραήλ κάνει με κάθε ευκαιρία επίδειξη της απόφασής του να μη σταματήσει πουθενά. Αποφάσισε την εξορία ή ακόμη και τη δολοφονία του Γιασέρ Αραφάτ, γυρνώντας την ιστορία 20 χρόνια πίσω. Ενώ ταυτόχρονα σχεδόν με την παραίτηση του Αμπού Μάζεν, έγινε απόπειρα δολοφονίας του σεϊχη Γιασίν, του πνευματικού ηγέτη και ιδρυτή της Χαμάς. Ενα F-16 εκτόξευσε μια βόμβα 250 κιλών στο κτήριο όπου βρισκόταν. Ο Γιασίν γλίτωσε με ελαφρύ τραυματισμό. Ηταν ένα από τα πιο προκλητικά χτυπήματα του Ισραήλ. Ποτέ δεν είχε τολμήσει να χτυπήσει τόσο υψηλόβαθμο στέλεχος πολιτικής οργάνωσης.

Η πρόκληση γιγαντώνεται όταν συνδιάζεται με την παράλληλη απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ, στη Ρίβα ντελ Γκάρντα της Ιταλίας, να βάλουν στη λίστα των τρομοκρατικών οργανώσεων τη Χαμάς. Οι ευρωπαϊκές τράπεζες καλούνται να παγώσουν τους τραπεζικούς λογαριασμούς που συνδέονται με ιδρύματα της Χαμάς, ενώ προφανώς οι Παλαιστίνιοι που θα δηλώνουν μέλη ή φίλοι της Χαμάς θα διώκονται ως τρομοκράτες και στις ευρωπαϊκές χώρες. Πάγωμα των λογαριασμών της Χαμάς θα σημάνει χτύπημα στα νοσοκομεία και στο Πανεπιστήμιο που χρηματοδοτεί η οργάνωση στη Γάζα, αλλά και σε άλλα ιδρύματα. Η Χαμάς είναι αντιστασιακή πολιτική οργάνωση, η οποία έχει και το στρατιωτικό της σκέλος, αφού η Παλαιστίνη βρίσκεται υπό κατοχή. Η τοποθέτηση της Χαμάς στη λίστα των τρομοκρατικών οργανώσεων είναι πλήρης ευθυγράμμιση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων με την αντίληψη Μπους και Σαρόν, συγχωροχάρτι για τις δολοφονίες των αγωνιστών της οργάνωσης και πράσινο φως για νέα εγκλήματα.

Η Ιντιφάντα κατάφερε να βγει ζωντανή από τους εκβιασμούς του Οδικού Χάρτη. Χρειάζεται όμως ξανά τη συμπαράστασή μας για να αντέξει στο καινούργιο όργιο βίας που εξαπολύει το Ισραήλ με τη στήριξη όχι μόνο του Μπους αλλά και της ΕΕ. Η επιτυχία της 27ης Σεπτέμβρη θα είναι για τους μαχητές στην Παλαιστίνη μια μεγάλη ανάσα ζωής.

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Διεθνής μέρα δράσης ενάντια στη κατοχή στο Ιράκ και στην Παλαιστίνη

Πορεία στην πρεσβεία των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Πλατεία Ελευθερίας, ώρα 11:00 π.μ.